Aventurile submarinului DOX

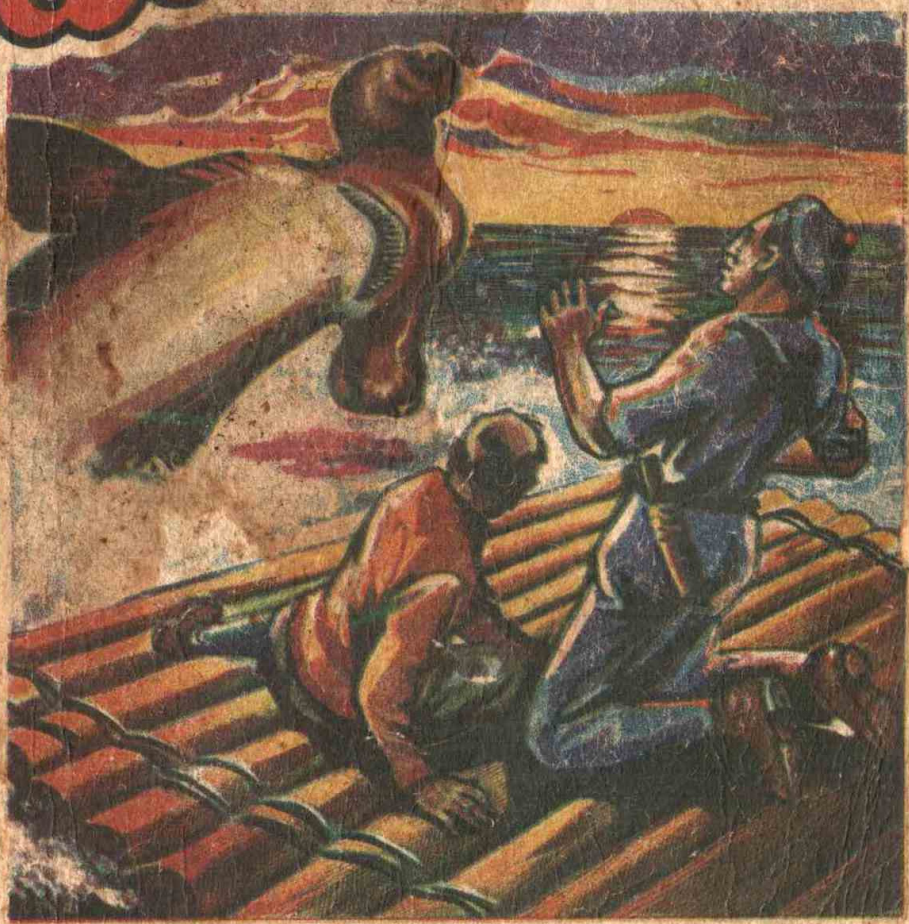

No. 23

10 premii a 100 lei

pentru cititorii Colecției

Aventurile submarinului DOX

In fiecare săptămână, la datele de apariție ale acestei publicații, se introduc în ZECE din exemplarele puse în vânzare, câte UN CUPON CÂȘTIGĂTOR. Cititorii cari vor găsi aceste cupoane, vor putea incassa imediat suma respectivă, fie la EDITURA IG. HERTZ, BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI 5, fie la depositarul din orașele în care locuiesc. Numele și adresa fericiților câștigători, vor fi publicate în AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX** și în celelalte publicațiuni periodice ale Editurei noastre.

PENTRU INCASSAREA CÂȘTIGURILOR se acordă 15 ZILE LIBERE dela data imprimată pe cupon. Câștigurile neridicate în acest interval de timp, vor fi alocate operei de ajutorare a elevilor săraci din școlile Statului.

Cumpărând un exemplar din

Aventurile submarinului DOX

cititorii au șansa de a-și asigura gratuitatea următoarelor 20 numere, prin câștigul unuia din premiile de

100 lei

In afară de aceste premii, fiecare cititor are posibilitatea să-și efteneasca, la prețul de Lei 3^{50} numai, volumele din DOX, strângând cupoanele de pe ultima pagină a copertei

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

RECHINUL URIAŞ

EDITURA Ig. Hertz BUCUREŞTI

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii,
20. Corabia - fantomă,
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.

Fiecare volum cuprinde o povestire complectă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

I. UN PESCUIT PRIMEJDIOS

CU PRILEJUL ULTIMEI AVENTURI din Sumatra, motoarele submarinului fuseseră atât de greu încercate, încât căpitanul Farrow îşi dădu seama că trebue să ajungă cu ori-ce preţ în minunatul refugiu, botezat de camarazii lui: „Insula odihnei". Această insulă era aşezată la răsăritul Australiei, în oceanul Pacific propriu-zis, cam pe la Tropicul Capricornului.

Din descrierile trecute, cititorii cunosc această limbă de pământ, în mijlocul unui uriaş brâu de corali, care face imposibilă apropierea ori-cărui vas. O singură intrare există aici, un tunel care duce pe sub apă, prin zidul de mărgean. Numai prin acest tunel submarinul poate ajunge în largul mării.

Minunata insulă, locul de refugiu al prigoniţilor, pe care-şi aveau locuinţele, atelierele şi laboratoriile, nu putea fi văzută de pe marginea atol-ului.

Tunelul, singura ieşire spre mare, fusese pus la adăpost de inginerul Hagen de vreo năvală, printr'o poartă zăbrelită, care putea fi ridicată şi lăsată după voie, căci se 'ntâmplase odată că un rechin nimerise intrarea şi-l atacase pe George, care se scălda în apropierea insulei.

Submarinul urma să rămână câteva săptămâni în refugiul său. Hagen trebuia să facă

motoarelor un control amănunțit, și vroia să creeze o instalație în tancurile de balast, care să îngăduie scafandrilor vasului — adică lui George, Petre și Kard — să poată părăsi „Dox"-ul și sub apă, nu numai prin turn.

De-abia trecuseră, însă, câteva zile de când se aflau pe insulă că marinarii și începură să dea ghes inginerului să termine mai repede cu lucrul, căci firea lor neastâmpărată nu-i răbda pe loc.

Cu deosebire George suferea mult de pe urma acestei inactivități silite și chiar din ziua a treia. Firește, era cât se poate de fericit să se poată plimba cu Sanja lui pe minunata insulă, dar... lipsea primejdia, lipsea viața aceea liberă, neatârnată, lupta cu forțele naturii, cu dușmanii de uscat sau de apă.

Câteva zile timpul fu ploios. Turna cu găleata și nu era chip să ieși din casă. In vremea asta George se ocupa cu cititul. Printre altele, îi căzuse în mână o carte scrisă de un căpitan englez și întitulată: „Lupte cu peștii uriași". O imagine cu totul nouă îi se înfățișă viteazului tânăr. E drept, văzuse el până atunci rechini și narvali de mărimi înfricoșătoare, dar autorul acesta indica dimensiuni și greutăți — sprijinindu-și afirmațiile cu fotografii — cari întreceau tot ce-și imaginase el până atunci.

Și imediat se trezi într'însul dorința să smulgă din adâncimile oceanului un as:fel de monstru; gândul acesta deveni o idee fixă la el. Il chemă repede pe credinciosul său Petre, îi citi câteva pasagii din carte și adăogă:

— Petre, de îndată ce se va potoli ploaia,

trebuie să prindem şi noi o astfel de dihanie. Ce mult se va bucura doctorul nostru, când va putea să „ciopârţească" un colos dintr'ăştia, după toate regulile ştiinţei.

— E frumos ce zici dumneata — răspunse Petre, calm — dar vezi că n'avem decât bărcile alea uşoare de aluminiu, cu cari e cam greu să punem mâna pe un „peştişor" dintr'ăia.

— De asta să nu te 'ngrijeşti, o scoatem noi la capăt! zise George cu însufleţire. La urma urmei, nu ne'mpiedică nimic să pescuim de pe marginea atol-ului. Dă-mi răgaz până mâine să pun lucrurile la punct.

In timpul nopţii George citi din nou cartea, cu deosebire partea care trata despre prinderea rechinilor uriaşi, ceea ce-l interesa mai mult ca tot. A doua zi planul său era gata făurit, — un plan cam îndrăzneţ, ce-i drept, dar care făgăduia să fie încununat de izbândă.

— Petre — se adresă Uriaşului — astăzi trebuie să lucrăm cu sârguinţă, făcând toate pregătirile. Dacă vom lua o barcă de aluminiu tata va prinde de veste şi poate că ne va opri. Desigur că a citit şi el cartea despre care-ţi vorbeam şi ştie cât de primejdioase pot fi luptele cu aceşti monştri ai mărilor. Tu trebuie să faci rost de cât mai multe beţe din bambu, din cele mai tari, cu ajutorul cărora vom construi o plută. Ne vom duce pe ea până la zidul de mărgean, o ridicăm deasupra pe mare şi aruncăm undiţa departe, în larg. Capătul funiei îl înţepenim în stâncă. Pune-te repede pe lucru, Petre; în vremea asta eu voiu face în atelier cârligele trebuincioase.

Uriaşul, care se plictisea şi el stând pe loc, era bucuros de propunerea tânărului său stăpân. De ce n'ar prinde şi George al său un rechin, dacă-i face plăcere? Să fi citit însă Petre cartea căpitanului englez, ar fi stat să chibzuiască mai bine lucrurile. Cu toată marea lui experienţă, tot nu ştia încă ce grozăvii ascund adâncurile mărilor.

Se duse deci în desişul care acoperea partea de nord a insulei şi începu să reteze la beţe de bambu, pe cari le aduse într'un loc ascuns. Acolo le legă împreună cu sârmă groasă, încât formau un mănunchiu aproape triunghiular. Suprafaţa care trebuia să vie pe apă, avea cam vre-o şase metri lungime şi doi şi jumătate lăţime. Partea dindărăt, care trebuia să servească de tălpoaie, o îngreuiă cu câteva bucăţi de fier.

Pluta aceasta ar fi constituit un refugiu sigur pentru ori-care naufragiat, atât era de bine construită. Dar Petre nu ştia că George plănuia să prindă monştrii, cari erau de două ori mai lungi decât pluta lor.

Deoarece fiul căpitanului era foarte iubit de toţi, fierarii din atelier îi fabricară în grabă două cârlige de undiţă, cari erau cât nişte ancore mici. Două lanţuri lungi de câţiva metri fură fixate de aceste cârlige şi de lanţuri frânghii împletite din sfoară de Manila.

George luă cu sine două funii dintr'acestea, fiecare având o lungime de aproape două sute de metri. Afară de asta, fierarii îi mai făcuseră două ţăruşe lungi de oţel, pe cari vroia să le înfigă în stânca de corali şi de cari urma să fixeze funiile.

Ar fi reuşit desigur în întreprinderea lui, dar pregătirile prea au fost făcute în pripă şi prea fusese entuziasmat de planul său, ca să chibzuiască lucrurile cu sânge rece. Cât despre vre-o primejdie, nici că se gândea, şi asta a fost greşeala cea mai mare a lui.

Chestia cu momeala pentru undiţă îi făcu multă bătaie de cap. Trebuia să fixeze de ea o bucată de carne de cel puţin zece kilograme, altminteri tot ce făcea n'avea nici un rost. Dar norocul îi veni în ajutor, căci tocmai când se gândea să pornească cu Petre în junglă şi să vâneze vre-o sălbătăciune, muri de o boală necunoscută unul din porcii pe jumătate sălbateci, cari fuseseră prăsiţi pe insulă de marinari.

Prefăcându-se că fac asta ca să le treacă timpul, Petre şi George îşi luară sarcina să îngroape animalul pe undeva, — în realitate, însă, duseră hoitul pe pluta lor. Kard, care-i observase, îi urmări plin de curiozitate şi-i văzu îndreptându-se spre nord cu pluta, pe care se afla hoitul porcului, cele două cârlige în formă de ancoră, ţăruşele de oţel şi funiile. Fostul maşinist îşi spărgea capul întrebându-se ce-au de gând tovarăşii lui, dar în cele din urmă se linişti. Bănuia că se duc la pescuit şi din mărimea cârligelor înţelese că e vorba de peşti de dimensiuni neobicinuite. Apoi, îşi spuse că George, la fel ca doctorul Bertram, era naturalist cu trup şi suflet şi nu era de mirare că ţinea să prindă de data asta ceva deosebit.

Cam pe la amiază, căpitanul băgă de seamă lipsa lui George şi a lui Petre. Întrebă pe

unul şi pe altul şi câţiva marinari îi spuseră că cei doi plecaseră de dimineaţă spre desiş, ca să îngroape acolo hoitul porcului.

Farrow intră la bănuială. Ştia el bine că Petre şi George nu s'ar fi apucat de bună voie de o asemenea treabă, dacă n'ar fi urmărit un scop anumit.

— Ciudat! zise el. Ce gânduri or fi având ei cu porcul ăla?

Kard, care tocmai trecea pe acolo, auzi vorbele acestea şi zise:

— Îi căutaţi pe domnul George şi pe Petre, domnule căpitan?

— Cam aşa! De-abia acum mi-am dat seamă că de azi dimineaţă nu s'au mai arătat.

— Eu i-am văzut târând porcul în desiş, zise Kard, şi vrând să le viu în ajutor, m'am luat după ei. Atunci i-am zărit urcând hoitul pe o plută lungă, trainică, şi îndreptându-se spre nord. Aveau şi nişte cârlige de undiţe cât ancorele şi două legături de frânghie. Mă bat cu gândul că vor să prindă vre-un peşte dintr'ăia mari.

Farrow păli. Îl văzuse pe fiul său citind cartea căpitanului englez, privitoare la luptele cu peştii uriaşi. Desigur, tânărul se hotărâse să puie în practică ceva din cele citite. Se mângâia oare-cum cu gândul că Petre îl însoţea, dar mai mult ca probabil că Uriaşul nu cunoştea primejdia în care se vârau.

Alergă la atelier şi-i întrebă pe fierari dacă făcuseră pentru George cele două cârlige mari. Oamenii mărturisiră şi spuseră în acelaşi timp şi despre ţăruşele de oţel. Farrow răsufla oare-cum uşurat. El îşi dădu seamă îndată de în-

semnătatea acestor ţăruşe, spunându-şi că vor fi înfipte în stânca de corali, cu scopul de a se fixa funiile de ele.

Totuşi, neliniştea începu să-l stăpânească din ce în ce mai mult. Chemă la dânsul pe Rindow, Brun şi doctorul Bertram şi discută cu ei chestia. Doctorul confirmă primejdia mare ce constituia prinderea unor astfel de monştrii marini. Farrow nu mai stătu o clipă la gânduri şi echipând două bărci de aluminiu, plecă însoţit de cei trei tovarăşi spre marginea de nord a brâului de mărgean.

Ajunseră curând la locul unde debarcaseră George şi Petre. Se vedeau lămurit urmele unde pluta grea fusese târâtă peste stâncă şi pusă pe apă de partea cealaltă. Găsiră şi unul din cele două ţăruşe, înfipt în stânca moale şi de urechea lui era fixat capătul unei funii noui.

De-odată, însă, Farrow scoase un ţipăt uşor de spaimă. Găsise locul unde fusese înfipt al doilea ţăruş în stâncă. Ţăruşul, însă, părea să fi fost smuls de o forţă uriaşă, după cum se cunoştea lămurit. Dar pluta cu George şi Petre dispăruse. Cât se putea zări pe întinsul mării, nu se vedea nici urmă de ea.

— Imi cam închipui eu ce s'a întâmplat! zise căpitanul cu glas tremurător. George şi Petre au fixat aici ţăruşele, de cari au legat capetele funiilor. Apoi au pornit în larg cu cele două cârlige cu momeală din carnea porcului mort şi le-au aruncat în mare de pe plută. Băiatul socotea că monstrul lacom se va repezi la carne şi atunci se va prinde de cârlig. Desigur că George avea de gând să-l

lase pe monstru să se zvârcolească în apă, până ce-şi va da duhul, apoi să-l tragă încetişor spre stânca de corali. Probabil, însă, că vre-o dihanie muşcase din carnea uneia din undiţe, înainte ca George şi Petre să se fi înapoiat la ţăruşe. Mărimea şi puterea monstrului le putem recunoaşte din forţa cu care a fost smuls ţăruşul din stâncă. Funia trebuie să se fi încâlcit de plută, iar rechinul, sau ce-o fi fost, o fi târât-o undeva sau a scufundat-o.

Doctorul clătină capul mâhnit, şi zise:

— Da, domnule căpitan, aşa trebuie să fi fost. George nu şi-a dat bine seama de forţa grozavă a acestor dihănii. Dar parcă spunea Kard că pluta cu care au plecat cei doi nesocotiţi, era foarte trainică?

— Da, domnule doctor — confirmă Kard, care fusese luat şi dânsul în expediţie — Petre se pricepe de minune la construit plute. Era mare şi foarte bine legată.

— In cazul acesta, putem nădăjdui c'a fost numai târâtă pe undeva — zise Bertram. Poate că George ţine morţiş să aducă încoace monstrul prins. Eu cred că nu trebuie să ne prăpădim cu firea, domnule căpitan.

— Nădejdea aceasta e cam slabă, dar să ne ţinem, totuşi, de ea, răspunse Farrow.

Măsură cu privirea înc'odată întinsul mării, apoi adăogă, clătinând capul:

— Nu ne rămâne decât s'aşteptăm. Submarinul e în reparaţie, iar cu bărcile de aluminiu nu putem întreprinde nimic. E posibil ca zăpăciţii ăia să fi debarcat pe una din insuliţele celea de la nord. Il voiu ruga pe

Hagen să grăbească pe cât se poate lucrările. Totuşi tot vor mai dura o săptămână. Hm! să nădăjduim că cei doi se vor putea ţine atâta timp. Kard, ai văzut dac'au luat şi puştile cu ei?

— Da, domnule căpitan, aveau amândoi puşca în spinare.

— Fireşte, zise Farrow, George a citit că Englezul acela i-a împuşcat pe monştrii, după ce i-a tras aproape de tot. Dac'or fi debarcat într'adevăr pe vre-o insulă — ceea ce vreau să sper — atunci au cel puţin putinţa să vâneze câte ceva, ca să nu moară de foame. George ştie bine că vom porni să-l căutăm, de îndată ca submarinul va fi gata; şi mai ştie că reparaţia va dura cel puţin încă opt zile. Acum să ne 'ntoarcem, dar înainte de a pleca, să tragem undiţa.

Kard apucă funia şi 'ncepu să tragă de ea cu putere. De-odată, scoase un ţipăt de spaimă şi ar fi căzut în mare, dacă n'ar fi dat drumul cu iuţeala fulgerului. Funia începu să se smucească cu o furie grozavă.

— Dumnezeule! s'a prins şi în asta un monstru dintr'ăia! strigă doctorul Bertram. Trebuie să-l tragem neapărat încoace. Băieţi, ia 'ncercaţi dacă puteţi trage funia!

Kard, împreună cu trei marinari vânjoşi începură să tragă din toate puterile, dar sforţările lor rămaseră fără rezultat, faţă de forţa grozavă a dihaniei. In cele din urmă renunţară.

— Lăsaţi deocamdată, până i-or slăbi forţele, zise doctorul. Pe urmă îl tragem mai uşor. Nu staţi, însă, în apropierea ţăruşului.

Marinarii ascultară sfatul şi acum priveau

cu toţii cu încordare spre larg. Ştiau că funiile erau lungi de două sute de metri, aşa că monstrul marin care se prinsese în cârlig, nu putea fi prea departe.

Deodată funia slăbi. Kard vru să se repeadă ca s'o tragă, dar un strigăt de prevenire al doctorului îl opri în loc. In clipa următoare funia se 'ntinse din nou, cu o smucitură atât de puternică, încât ţăruşul de oţel produse un sunet ca de coardă de bas. Şi în acelaşi timp, ţăruşul acesta, înfipt de doi metri în stâncă, fu scos până la jumătate.

Tovarăşii se priviră cu groază unul pe altul. Trebuia să fie grozavă dihania care se prinsese în undiţă. De-odată Bertram, care urmărea atent mişcările funiei, strigă iritat:

— Acum va sări afară, băgaţi de seamă, băieţi!

Deşi erau oţeliţi în lupta vieţii şi trecuseră prin aventuri de necrezut, marinarii scoaseră ţipete de spaimă şi uimire când, la vre-o două sute de metri înaintea lor ţâşni ceva din apă, zburând în aer.

Era un corp lucitor, puţin încovoiat, de vre-o şase metri lungime. Capul, însă, aşezat deacurmezişul trupului, era lat de vre-o doi metri.

— Rechinul-ciocan! răcni doctorul Bertram.

Monstrul grozav se sbătu cu putere în aer, se răsuci, cârligul de undiţă zbură cât colo şi rechinul pieri în apă.

Farrow îşi şterse fruntea de năduşală.

— Dumnezeule! exclamă el, aşa dihanie n'am văzut încă. Şi când mă gândesc că George şi Petre ar fi putut fi târâţi cu pluta lor

de un astfel de monstru! Ce grozăvie!

— A fost o privelişte minunată! căută să-l liniştească Bertram, ai cărui ochi străluceau. Domnule căpitan, rechinul acesta a sărit atât de sus, pentru că era reţinut de funie. Dacă ar trage într'adevăr după sine pluta, nu prea ar putea sări. La momentul potrivit, fi sigur că Petre ar tăia funia. Sunt încredinţat că cei doi tovarăşi ai noştri se află în siguranţă pe vre-una din insulițele de la nord.

In vremea asta Kard şi ceilalţi paraziţi săi trăseseră funia. Carnea de pe undiţă dispăruse, dar în oţelul cârligului dinţii monstrului lăsaseră urme adânci.

— Ia te uită! zise doctorul către căpitan. Ai fi crezut cu putinţă ca un rechin să muşte în felul acesta?

— Nu — răspunse Farrow — nu mi-aş fi închipuit niciodată, zău aşa! Mă gândesc însă, că dihania asta l-ar putea da gata pe George al meu cu o singură muşcătură.

— Hm! cam aşa e — răspunse doctorul — dar crede-mă, domnule căpitan, că George al nostru e destul de chibzuit el ca să-şi fi adus pluta în siguranţă pe vre-o insulă. Gândeşte-te că şi Petre se află cu el şi că amândoi au arme.

— Toate bune, dragă doctore, mă mir numai că Uriaşul n'a tăiat imediat funia, din moment ce a văzut că rechinul a 'nceput să târască pluta lor.

— L-o fi rugat George să n'o facă, gândindu-se, probabil, că monstrul prins în cârlig va obosi încetul cu 'ncetul. A citit doar asta în carte. După cum spuneam, dragă căpitane,

sunt încredințat că cei doi tovarăși ai noștri se află pe undeva în siguranță. Firește că vor trebui să rămâie acolo atâta timp până va fi submarinul reparat.

Farrow privi îngândurat la cârligul enorm pe care Kard îl așezase într'una din bărci, apoi spre largul mării, către nord și zise:

— Da, dragă doctore — să nădăjduim că e așa după cum spui. Haidem îndărăt!

Vestea că George și Petre fuseseră târâți de un monstru marin pe o insulă, se răspândi ca fulgerul printre marinari, stârnind îngrijorarea tuturor. Inginerul Hagen făgădui căpitanului să termine cât mai repede lucrările de reparație ale submarinului, pentru a putea alerga în ajutorul celor doi camarazi.

Marinarii se oferiră cu însuflețire să facă de pază cu schimbul pe marginea de nord a zidului de corali, căci se putea întâmpla ca tovarășii să se 'ntoarcă singuri.

II. O AVENTURĂ NEOBIȘNUITĂ

GEORGE ȘI PETRE își făcuseră bine pregătirile pentru întreprinderea lor. Ridicaseră pluta deasupra barierei de corali, Petre bătu în stâncă cele două țărușe de oțel, legă de ele capetele funiilor, iar de celelalte capete fixă cârligele.

In vremea asta, George tăiase carnea porcului în două bucăți de câte zece kilograme, după cum citise în cartea căpitanului englez.

Cele două cârlige cu momeală fură așezate

pe plută, apoi Petre începu să vâslească spre larg.

După câteva minute funiile se desfăşuraseră cu totul şi atunci Petre aruncă una din undiţe în apă la stânga, iar George pe cealaltă la dreapta.

— Aşa, Petre — zise tânărul — acum să pornim repede îndărăt! Sunt grozav de curios să văd dac'am făcut vre-o treabă. Sunt aproape convins că prin apele astea se află monştrii dintr'ăia despre cari scrie în carte.

— Să nădăjduim — zise Uriaşul. In tot cazul, trebuie să fie adevăraţi monştri, dacă sunt în stare să infulice dintr'odată câte o halcă de carne de zece kilograme.

— Chiar aşa şi sunt, răspunse George, vesel. Ia să vezi cum se va mai bucura doctorul când i-om aduce un peşte-ferestrău de nouă metri lungime!

Petre făcu o mutră cam speriată.

— Un peşte-ferestrău de nouă metri lungime? zise el apoi. Prea ar fi de tot! Pe ăsta nu cred să-l putem ţine în frâu numai noi doi!

— De ce nu, Petre? Il lăsăm să se zvârcolească de funie până oboseşte, apoi îl tragem spre noi şi-l ucidem cu câteva gloanţe în cap. De aceea am şi ţinut să luăm puştile.

— Hm! treaba asta nu prea îmi place! făcu Uriaşul, dus pe gânduri. Eu îmi spuneam c'o fi vorba de rechini obicinuiţi, de patru până la cinci metri lungime, dar la aşa monştrii, zău nu mă gândeam. Şi să-ţi mai spun una, domnule George: părerea mea e că dacă s'o prinde o dihanie de aia, funia are să se

rupă cât ai clipi din ochi. Ai să vezi d-ta!

Petre adusese pluta cam la vre-o treizeci de metri de zidul de corali, când îl auzi pe George strigând:

— Petre, Petre, cred că s'a şi prins unul de funia asta din stânga. Ia te uită cât e de încordată! O! trebuie să fie ceva nemaipomenit! Se zvârcoleşte cu turbare! Petre, fii cu băgare de seamă, peşti ca ăştia n'ai văzut tu de când eşti!

Uriaşul nu răspunse. Era ocupat să îndepărteze pluta de lângă funia care se zbătea încoa şi 'ncolo. Se aflau numai la douăzeci de metri de zidul de corali, când funia slăbi brusc.

— Petre, pare că s'a rupt, sau te pomeneşti că rechinul s'a desprins din undiţă! zise George cu părere de rău. Şi eu care am aruncat în mare rămăşiţele porcului! Nu mai avem momeală pentru undiţa asta.

— Ei, poate că e mai bine aşa, mormăi Uriaşul. Zău că nu m'am aşteptat să fie monştrii atât de grozavi pe aici, domnule George! Aş fi bucuros să mă văd iar pe uscat. Drept să-ţi spun, treaba asta nu-mi prea place!

— Dar bine, Petre, zise George, râzând, ce ni se poate întâmpla? Eu mă bucur foarte mult, căci acum ne-am dat seama că trăiesc pe aici monştrii de ăştia. Altminteri nu s'ar fi rupt funia, sau dihania nu s'ar fi putut desprinde de cârlig. Păcat!

De-abia rostise cuvintele acestea, că funia se întinse din nou, cu o smucitură care o făcu să vibreze ca o coardă de bas.

— Ura! e încă prins! strigă tânărul plin

de bucurie. Petre, acum...

Dar nu avu răgazul să-şi sfârşească vorba. Ţăruşul fu smuls dintr'odată din pământ, până la jumătate. Cu iuţeala fulgerului urmă a doua smucitură şi ţăruşul fu scos cu totul.

Ca o săgeată fu zvârlit în aer oţelul atât de greu şi Petre urlă de spaimă, bănuind catastrofa. Şi într'adevăr, în clipa următoare pluta fu izbită cu o violenţă fantastică. Ţăruşul de oţel se înfipse printre beţele de bambu, încă o smucitură, apoi monstrul târâ pluta spre larg.

Petre sări îndată în partea dinainte, scoase cuţitul său lung şi se aplecă peste margine. George ştia că tovarăşul său va tăia acum funia, dar îl văzu de-odată ridicându-se, se 'ntoarse şi zise cu glas turburat:

— Nu pot ajunge funia, ţăruşul s'a înfipt dedesubt cam deacurmezişul în plută. Domnule George, vom fi târâţi acum cine ştie unde în largul mării. Să dea Dumnezeu să nu-i vie în gând monstrului să se adâncească mai mult sau să se ridice la suprafaţă, ca să ne atace! La vre-un ajutor nu ne putem aştepta, submarinul e în reparaţie şi dacă nu va trece vre-un vapor, care să ne salveze, zău nu ştiu ce o să se aleagă de noi!

— Poate că ţăruşul va ieşi de la sine — zise George — şi atunci vom vâsli îndărăt. Dar hai mai bine să legăm vâslele, altminteri te pomeneşti că ni le aruncă cine ştie unde când pluta se va mai smuci odată. Şi armele trebuie să le punem la adăpost!

Petre clătină capul şi îndeplini întocmai ordinele tânărului. Dar nu-şi prea făcea iluzii

că ar putea scăpa împreună cu George din situaţia asta.

— Petre — zise de-odată tânărul — eu n'am pierdut nădejdea. Ascultă ce-ţi spun, monstrul va obosi curând. Când funia va slăbi — adică atunci când dihania se va linişti — cobor în apă repede şi o scot afară. Sunt sigur că vom prinde rechinul şi-l vom târî la mal.

Uriaşul privi înapoi spre brâul de mărgean care se vedea acum mic de tot, apoi zise:

— Domnule George, am putea fi bucuroşi dacă ne-om întoarce singuri. Cine ştie cât ne va mai târâ dihania asta, până vom scăpa într'un fel sau altul. Pentru fiecare minut cu care ne îndepărtăm spre larg, ne va trebui cel puţin un ceas de vâslit îndărăt.

— Cam ai dreptate — răspunse tânărul, îngândurat — în primul rând nici n'am putea trage după noi rechinul, căci e greu al naibii. Zi-i ghinion şi pace!

— Eu am bănuit îndată că aşa se va 'ntâmpla, când te-am auzit vorbind despre peşti lungi de nouă metri, zise Petre. Eî, acu trebuie să ne împăcăm cu gândul că vom fi târâţi unde i-o plăcea dumnealui. Numai de nu s'ar stârni vre-o furtună, căci atunci ne-am dus pe copcă.

La aşa ceva nici nu se gândise George şi cuvintele Uriaşului îl puseră pe gânduri. Dacă s'ar stârni valuri, i-ar mătura pur şi simplu de pe plută, căci n'aveau de ce să se ţie.

Neliniştit îşi plimbă privirea în juru-i, dar spre marea lui mulţumire nu văzu nici-un semn de furtună. Fuseseră târâţi atât de departe

încât nici nu se mai zărea atolul de corali, în mijlocul căruia se afla „Insula odihnei". George ştia că undeva, în faţa lor, erau insuliţe nelocuite. Rechinul îi trăgea tocmai în direcţia aceea şi tânărul se adresă plin de bucurie către tovarăşul său:

— Ia să vezi, Petre, că ne duce spre insulele de la nord. Când o trece prin apropiere, poate că izbutim să sărim în apă şi să înotăm la mal.

— Mă tem că sunt mulţi rechini pe acolo, răspunse Uriaşul.

— Ai dreptate, aşadar încă o speranţă spulberată. Dar odată şi-odată va obosi şi monstrul ăsta şi atunci vom putea să tăiem funia.

— Asta e şi singura nădejde ce ne-a mai rămas. Deocamdată însă, nici nu ne putem gândi la aşa ceva. Numai de nu ne-ar aduce pe insulele Salomon, căci acolo vom întâlni vechile noastre cunoştinţe, vânătorii de capete.

Cu groază se gândi tânărul la aventurile întâmpinate pe insula Malaita. Dacă rechinul continua să tragă tot atât de îndârjit ca până acum, nu era deloc exclus să-i ducă tocmai acolo. Erau cam vre-o şapte sute de kilometri până la această insulă şi pluta lor înainta cu o iuţeală de cel puţin cincisprezece kilometri pe ceas.

George făcu repede socoteala de cât timp aveau nevoie ca să ajungă pe Malaita şi zise:

— Petre, dacă mergem tot aşa, apoi în două zile suntem acolo. Asta înseamnă că stăm prost de tot. Două zile fără apă şi hrană sub arşiţa soarelui tropical... Frumoasă perspectivă!

— Ei, în cele din urmă tot se va linişti di-

hania — zise Petre — şi atunci izbutesc eu să tai funia. Dar chiar şi aşa, e îndoielnic dacă ne vom putea înapoia. Colo în urma noastră se zăresc insulele despre cari vorbeam. Dac'ar fi atât de îngăduitor rechinul să slăbească funia niţel, am fi, poate, salvaţi.

Dar rechinul continua să tragă înainte pluta. Erau la vre-o patru sute de metri depărtare de o trecătoare îngustă dintre două insule, când de-odată pluta rămase pe loc.

— Ah! îi e teamă de strâmtoarea asta! exclamă George, triumfător. Petre, repede, acum trebuie să tăiem funia!

Uriaşul vroia tocmai să sară în apă de pe marginea plutei, când se'ntâmplă ceva care-i încremeni de spaimă pe amândoi. Din imediata apropiere a plutei ţâşni brusc în aer un corp monstruos, al cărui cap cilindric, aşezat deacurmezişul, măsura cel puţin un metru şi jumătate lungime. *(Vezi ilustraţia copertei).*

Petre rămase ţintuit locului, dar George, care-şi dădu seama de primejdie, bănuind că monstrul se va afunda din nou în apă şi va târâ pluta în direcţie contrară, trase repede pumnalul Sanjei de la brâu, alergă spre marginea plutei şi se lăsă vertical în apă, cu capul înainte.

Căzu deasupra funiei groase, care atârna moale pentru moment şi o tăiă cu pumnalul ascuţit, la câţiva centimetri numai de ţăruşul de oţel. Ieşi apoi repede la suprafaţă şi-şi făcu vânt pe plută, care se clătina ingrijorător din cauza valurilor stârnite de zvârcolelile rechinului.

Petre se ghemuise şi se încleştase din toate

puterile de beţele de bambu. Când îl zări pe tânăr cu apa curgând şiroaie de pe el, bâlbâi:

— Domnule George, ce fu asta? Aşa ceva n'am văzut încă în viaţa mea!

— A fost un rechin-ciocan din cei mai mari, îl lămuri George, râzând, dar în acelaşi timp cu părere de rău în glas. Zău e păcat că nu l-am putut prinde! Ce bucurie i-am fi făcut doctorului nostru! Ce-ai văzut tu acum, n'ai să mai vezi atât de curând!

— Foarte mulţumesc, nici nu mă trage inima! făcu Uriaşul, cutremurându-se de groază. Să nădăjduim că s'o duce dracului încolo, — sau poate crezi, domnule George, că va ataca pluta noastră?

— Asta în nici un caz — răspunse tânărul — va fi bucuros să-şi vadă de drum. De cârlig va izbuti el să scape. Păcat, zău aşa, că ţăruşul de oţel n'a ţinut. Când ne-om întoarce, Petre, vom încerca altceva mai trainic. Poate că tot izbutim să prindem o dihanie dintr'astea.

— Hm! să ne vedem deocamdată îndărăt, pe urmă om vedea noi ce-om face! Şi acum ce-ai de gând? Rechinul ne-a târât vre-o sută de kilometri. Ca să vâslim înapoi, avem nevoie de cel puţin cincisprezece ceasuri, dacă nu şi mai mult. Cam greu, însă, să răbdăm atâta timp de foame şi de sete.

— Atunci sunt de părere să ne abatem mai întâi pe una din insulele alea, zise George. Acolo vom găsi apă sau cel puţin fructe zămoase, cu cari să ne aprovizionăm. Nu te prăpădi cu firea, Petre, o scoatem noi la capăt, n'avea grijă. A fost într'adevăr o ex-

cursiune, cu care nu s'ar putea lăuda mulţi oameni. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

— Ai dreptate, domnule George, nici eu nu prea cred ca vre-un om să fi călătorit pe o plută la care era înhămat un rechin. Dar mărturisesc sincer că n'aş avea chef să mai trec prin ce-am trecut. Ptiu drace! scârboasă dihanie a fost şi aia!

— Din punctul tău de vedere o fi fost scârboasă, râse George, dar ce n'ar fi dat doctorul Bertram să fi putut fi şi el de faţă!

Petre mormăi ceva în barbă, apoi se puse pe vâslit şi îndreptă pluta spre cea mai apropiată insulă, acoperită cu o bogată vegetaţie tropicală.

George îi dădu o mână de ajutor şi după câtva timp pluta atinse ţărmul neted. O traseră pe jumătate pe uscat, apoi tânărul îşi încordă puterile şi scoase ţăruşul de oţel dintre trunchiurile de bambu.

— Aşa! făcu Uriaşul, răsuflând uşurat, făcurăm şi treaba asta. Acu să căutăm fructe şi apoi să pornim la drum îndărăt.

Se îndreptară spre desişul care era numai la şase metri depărtare. Se opriră însă în loc de-odată, căci dintre tufe se iviră doi bărbaţi cu mişcări de pisică, cari îndreptară asupra lor două pistoale automate de o mărime neobicinuită.

— Sus mâinile!

Prea era lămurită porunca asta, ca să nu asculte de ea. Unul din cei doi bărbaţi făcu un ocol în jurul lor, venindu-le în spate, şi le scoase repede revolverele şi pumnalele de la brâu. Cele două puşti le aveau legate de

plută, căci nici George, nici Petre nu se gân- 23
diseră că ar putea exista vânat pe insulița aceasta. Cu atât mai puțin se așteptau să dea de oameni.

— Drept să spun, straşnic voiaj ați făcut! zise omul care se oprise în fața lor și continua să-i amenințe cu pistolul. Ne-am mirat grozav văzând cu câtă iuțeală se apropie pluta voastră, fără ca să vâsliți. Ne gândeam că ați instalat vre-un motor pe dânsa. De unde era să bănuim că vă trage un „peștișor" dintr'ăia! Trebuie să fiți daţi dracului de vreme ce v'ați pus în gând să pescuiți un rechin-ciocan. Mă bat cu gândul că ne-ați putea fi de folos. Tocmai am nevoie de vreo doi băieți vrednici, căci de curând ni s'au prăpădit câțiva. Dar faceți-vă încoa, să stăm nițel de vorbă. Țiu să vă atrag atențiunea, că la cea mai mică mișcare suspectă, veți avea de suferit neplăceri. Așa, acum puteți lăsa brațele în jos. Luați-o înainte în tufiș! Țineți seama, însă, că două pistoale sunt îndreptate asupra voastră!

— N'avem încotro, Petre, trebuie să ne supunem, zise George, râzând. Rechinul-ciocan ne-a vârât în bucluc.

— Bănuiam eu că așa se va întâmpla, de cum te-am auzit vorbind de pești uriași, mormăi Petre, morocănos. Dar așa e, trebuie să ne supunem!

George o luase spre desiș. O potecă îngustă și dreaptă se ivi înaintea lui. Tânărul își dădu îndată seama că era făcută de mână omenească.

După zece minute de mers, se ivi un luminiș întins. Aici se aflau patru colibe mari,

construite din trunchiuri de copaci. Omul care mergea în spatele celor doi prizonieri fluieră tare odată.

In aceeaşi clipă îşi făcură apariţia şase bărbaţi din colibe, cari nu părură deloc surprinşi zărindu-i pe străini.

— Luaţi-o înainte! porunci omul dindărătul lor, şi cei doi tovarăşi mai merseră o bucată, până ajunseră în faţa uneia din colibe.

— I'ascultaţi măi, făcu omul care continua să-i ameninţe cu arma, — v'am adus doi indivizi, unul şi unul!

Povesti celor ce ascultau cu atenţiune în ce chip ciudat ajunseseră pe ţărm George şi Petre şi când sfârşi, luă cuvântul un individ înalt, cu înfăţişarea cam întunecată:

— Cu alte cuvinte, şefule, ăştia ar fi doi camarazi noui? Ăla marele pare să fie puternic de tot, şi tânărul cred că e foarte îndrăzneţ, asta îi se citeşte pe faţă.

— Tot aşa mi-am spus şi eu, altminteri nici nu-i aduceam. Blestematul ăla de distrugător australian a făcut curăţenie în rândurile noastre, aşa că avem nevoie să ne împrospătăm forţele. Aşadar, ascultaţi! — se adresă el lui George şi lui Petre. Vreţi să rămâneţi la noi? Păreţi să fiţi oameni dintr'ăia de cari avem nevoie. Nu staţi prea mult la gânduri, ci spuneţi „da", altminteri s'ar putea să vă căiţi!

— In primul rând s'ar cuveni să ştim ce avem de făcut aici, zise George, calm. Apoi, ca să fiu sincer, nu prea am poftă să rămân pe insula asta. Sunt obicinuit cu largul mării.

— Ha, ha, tinere, de asta nu vei avea să

te plângi la noi, răspunse „şeful". Ce veţi avea de făcut aici? Ei, gândeşte-te niţeluş cu ce s'ar putea îndeletnici prin locurile astea, oameni puternici şi fără frică, după cum ne vezi, cari vor să se îmbogăţească repede! Mai ales când sunt stăpâni pe o corabie rapidă şi au arme bune.

— Ah! probabil piraterie? zise George.

— Ei, vezi c'ai ghicit! Nu degeaba am văzut eu îndată că eşti băiat deştept. Fireşte că asta facem, dar ţin să şti un lucru: n'am omorât încă niciodată un om! E drept, s'a întâmplat să cadă câte unul, când trebuia să ne apărăm, — dar fără asta nu se poate. Dar întotdeauna vina a fost a celorlalţi; au sărit asupra noastră, atunci când le-am cerut politicos să ne facă parte din mărfurile lor. Niciodată n'am jefuit în întregime o corabie, — am luat cel mult jumătate din încărcătură, în afară de banii cari se găseau pe bord.

— Asta-i cât se poate de frumos din partea voastră! răspunse George, cu ironie.

— Tocmai ce cred şi eu, făcu celălalt. După cât am auzit, te numeşti George. Dar, ia spune, de ce-i zici tovarăşului tău „tu", în vreme ce dânsul te numeşte „domnule" şi „dumneata"?

— Pentru că eu sunt fiul căpitanului! răspunse George.

— Asta ai fost odată, tinere, rânji „şeful", aici sunt eu căpitan, aşa să ştii! Şi noi între noi ne spunem „tu", — ai înţeles? Eu sunt numit „şefule", ceilalţi vă vor spune ei singuri numele lor. Ei, dar ia spuneţi, nu vă e foame? Intraţi în coliba aia, a doua, — Jack, dă-le ceva de mâncare!

— Firește că le voiu da. Haideți, Petre și tu, George! zise Jack, care făcea o impresie destul de bună.

George îl privise oare-cum mirat la început, căci n'avea deloc înfățișare de pirat. Forma un contrast izbitor față de ceilalți.

Deși Jack făcuse un semn din cap lui George, acesta rămase locului și zise:

— Cred c'ai face mai bine, șefule, dacă ne-ai aduce îndărăt cu corabia d-tale. Tatăl meu vă va da mai mulți bani, decât ți-am putea aduce noi în luni de zile.

„Șeful" chibzui câteva clipe, apoi zâmbi cu viclenie.

— Care va să zică, tatăl tău e bogat? întrebă el, prefăcându-se nepăsător. Dar unde se află corabia lui? De altfel — schimbă el de-odată vorba, devenind bănuitor — de ce-ați venit pe o plută? De ce n'ați căutat să pescuiți rechini de pe corabia voastră?

— Tatăl meu n'are nici un fel de corabie! răspunse George. Am pescuit de pe țărm. Pluta am construit-o numai ca să putem lăsa undița în largul mării. Rechinul-ciocan a muș-cat însă prea repede din momeală, a smuls țărușul din stâncă și acesta s'a înfipt apoi în pluta noastră. In felul acesta am făcut fără voie o călătorie până aici.

— Drace! Dar mult trebuia să vă fi târât! zise „șeful", mirat. Cea mai apropiată insulă se află la trei sute de kilometri de aici!

George rămase o clipă în încurcătură. Nu-i convenea de fel ca pirații să-l ducă la brâul de corali, căci atunci ar intra imediat la bănuială. Și cum să ajungă fără plută sau barcă

la „Insula odihnei"? Dacă ar cere să se lase o barcă de partea cealaltă a zidului de corali, „şeful" ar şti îndată că în interiorul atolului se află o insulă.

— Ei, vorbeşte, tinere! zise „şeful", bănuitor. Dincotro aţi venit? Dacă n'aş fi văzut cu ochii mei dihania care vă târa, aş fi crezut acum că sunteţi nişte afurisiţi de spioni. Haide, dă-i drumul repede!

George nu ştia ce să facă. Se hotărî atunci să le vâre puţin spaima în oase piraţilor. Numele tatălui său era, desigur, cunoscut şi acestor indivizi. Era gata să mărturisească, dar în ultima clipă îşi zise că piraţii s'ar mira mult de ce nu venise Farrow singur cu submarinul în urma lor.

In cele din urmă zise cu hotărâre:

— Tocmai fac şi eu socoteala cât de departe să ne fi târât rechinul-ciocan. Da, cred că trebuie să fie aproape trei sute kilometri. Am debarcat pe o insulă la sud-est de aici, unde a ancorat barca noastră cu motor. Pluta am construit-o ca să prindem peşti uriaşi. Da, Petre, de eri dimineaţă suntem pe drum şi dihania ne-a târât la început cu viteză şi mai mare. Cum spuneam, însă, dacă ne veţi duce îndărăt, n'o să vă pară rău.

— De ce nu te-a urmat tatăl tău cu barca cu motor? întrebă piratul, batjocoritor.

— Pentru că am plecat fără ştirea lui. Locuim pe insula Numea, în Noua Caledonie. Acolo te-aş ruga să ne duci.

— Ah! la Francezi locuiţi! făcu piratul, care începea să dea crezare celor ce spunea George. Nu, tinere, acolo nu vă putem duce în

nici un caz. Prea ne avem rău cu Francezii, căci le-am dat peste cap multe corăbii cari veneau din Noua Caledonie. Rămâneţi frumuşel la noi, unde o veţi duce bine. Multă vreme nu ne vom mai ocupa cu afaceri dintr'astea. In curând vom fi pus de-o parte cât ne trebuie ca să putem trăi fără griji până la sfârşitul vieţei. Rămâneţi un an sau doi la mine, apoi nu veţi mai avea nevoie nici voi să munciţi.

— Hm! Dar tot mai bine am vrea să ne întoarcem acasă, zise George. Tatăl meu vă va da atâţia bani cât să vă ajungă la toţi până la adânci bătrâneţe.

— Nu, nu, nici nu vreau s'aud de aşa ceva! zise piratul, cu hotărâre. Rămâneţi la noi, am zis! Aşa, acu duceţi-vă de mâncaţi ceva, căci la noapte plănuim o „excursiune".

Văzând că n'au încotro, cei doi tovarăşi îl urmară pe Jack în colibă.

III. FIRAŢI DE OCAZIE

INTERIORUL COLIBEI era format dintr'o singură încăpere mare, în mijlocul căreia se afla o masă şi în jurul ei erau aşezate scăunaşe. Aci era sufrageria piraţilor. Bucătăria se afla într'un mic pavilion. Jack se făcu nevăzut, întorcându-se peste un sfert de ceas cu o farfurie plină cu peşte prăjit şi o cană cu vin.

Se aşeză în faţa celor doi tovarăşi şi părea mulţumit văzându-i cu câtă poftă mănâncă. Când terminară, îi întrebă încetişor:

— După cât văd, nu prea vă face plăcere să deveniţi piraţi?

George îl privi bănuitor, îşi dădu însă repede seamă că omul acesta era sincer. Şi atunci răspunse:

— E exclus ca să mă hotărăsc la aşa ceva. Mă voiu folosi de cel dintâi prilej ca să fug.

— Am încercat şi eu, dar nu prea merge, zise Jack. De bună voie n'am intrat în rândurile lor, — m'au răpit de pe o corabie. Eram bucătar şi şeful acesta de piraţi avea tocmai nevoie de un bucătar nou, căci al lui fusese ucis în luptă. „Şeful" nu admite împotrivire, nu prea are înfăţişare de om puternic, dar cu toate astea nici nu ştii ce zace într'însul. Când se înfurie, e mai rău ca o fiară. E totuşi adevărat ce spunea: nu ucide şi nici nu jefuieşte corăbiile în întregime. Trebuie să fi fost un om foarte cult, căci se pricepe la toate. De pildă, a instalat pe corabia noastră un post de recepţie, cu ajutorul căruia putem prinde toate radiogramele lansate de pe vapoare. In felul acesta a putut pune mâna pe câte o corabie cu încărcătură de preţ şi s'a putut sustrage urmăririlor distrugătoarelor australiene.

— E interesant ce spui d-ta — zise George — dar ăsta nu-i un motiv să rămânem la el. Dacă vrei să vii cu noi, domnule...?

— Jack Breton, e numele meu.

— Eu mă numesc George Rastow şi tovaşul meu Petre Uriaşul, zise George, gândindu-se că omul acesta nu trebuia să-i cunoască numele adevărat, căci se putea să-l ia gura pe dinainte şi să-l trădeze fără să vrea.

Aşadar, dacă vrei să vii cu noi, vei fi bine venit.

— Domnule Rastow, asta n'are să meargă, ascultă ce-ţi spun eu. „Şeful" e dat dracului şi vede toate. Cele două bărci de salvare ale corăbiei sunt încuiate şi cheile le ţine la el. Pe uscat nu mergem nici odată, găsim tot ce ne trebuie, pe corăbiile străine. Iar de aici nu poate fugi nimeni. Sunt sigur că a distrus şi pluta voastră, ca să n'aveţi nici-o putinţă s'o ştergeţi.

— In cazul acesta, va trebui să ne construim una nouă — zise George, calm. Cred, însă, că există şi alte posibilităţi de scăpare. Îi voiu spune pe faţă, „şefului" lucrul acesta, apoi facă ce-o vrea! Pirat, însă, nu va putea face din mine în nici-un caz.

— Domnule Rastow, părerea mea e că nu începe să te împotriveşti, zise bucătarul. Trebuie să te supui, altminteri te va împuşca. Crede ce-ţi spun eu!

In clipa aceea uşa fu deschisă şi şeful piraţilor se ivi în prag. Zâmbi lui George, apoi zise:

— Am pus să se distrugă pluta voastră, aşa că nu mai aveţi putinţa să fugiţi. Ei, cum te-ai hotărât, rămâi la noi?

George dădu din cap cu hotărâre şi răspunse:

— Nu, şefule, nu rămân. Îţi mărturisesc făţiş că nici odată nu voiu lua parte la jefuirea unui vas. Pe de altă parte, declar fără înconjur că mă voiu folosi de primul prilej ca să şterg putina. Aşa, şi acum poţi face cu mine ce vrei!

— Hm! am bănuit eu aşa ceva — zise şeful cu seriozitate. De aceea îţi voiu da o slujbă inferioară şi vei fi pus sub supravegherea altora. Acelaş lucru cu însoţitorul d-tale Petre. Veţi purta de grijă de motorul corăbiei, iar ca plată veţi primi numai o parte mică din pradă. De-altfel nici n'ai nevoie de mai mult, căci ai un tată bogat. Dacă refuzi să faci şi asta, atunci ia aminte că eu nu-s ceea ce mă arată faţa, adică un om calm şi blând. Când mă întărâtă cineva, devin un tigru setos de sânge. Te voiu lega cu funii şi te voiu bate cu biciul până te voiu lăsa mort.

— In cazul acesta fireşte că primesc să îngrijesc de maşină, zise George, fără să-şi piardă cumpătul, — dar nu primesc nici-un gologan de la d-ta. De bani furaţi nu m'ating, aşa să ştii! Pe de altă parte, ţin să repet că mă voiu folosi de primul prilej ce mi se va ivi, ca să fug.

— Rămâne la buna d-tale plăcere, răspunse piratul, cu un zâmbet ironic. Nici nu te voiu pedepsi dacă vei încerca. Numai că, va fi imposibil să faci ce vrei. Aşa, Jack, le vei arăta celor doi maşinişti culcuşurile lor. Culcaţi-vă, domnilor, căci la noapte veţi avea de lucru. Şi apoi, veţi fi fiind obosiţi după o călătorie de treizeci de ceasuri pe plută. De fapt, nu prea cred lucrul acesta şi la prima ocazie voiu cerceta mai amănunţit ţinutul dinspre sud. Te pomeneşti că dau de vre-o taină interesantă! Aşadar, astăseară veţi face prima călătorie pe corabia de piraţi.

Se înclină uşor şi părăsi încăperea.

— V'am spus-o eu că va distruge pluta,

şopti Jack Breton, când îl văzu plecat. Şi aţi văzut cât e de sigur el că nu veţi izbuti să fugiţi. E un om extraordinar. Şi îşi va ţine cuvântul, biciuindu-vă până la sânge, dacă îl veţi întărâta într'un fel sau altul.

— In sfârşit, eu ştiu numai că nu vom prinde cheag la el, zise George, râzând. Am fost noi şi în alte dăţi în puterea unor oameni de zece ori mai primejdioşi şi mai setoşi de sânge ca dumnealui şi nu ne-am prăpădit cu firea.

— Asta nu-i cu putinţă! zise Breton, neîncrezător.

— Măsoară-ţi cuvintele, omule! îl ameninţă Petre. Ceea ce spune domnul George e adevărul adevărat. Sau poate nu-i crezi destul de primejdioşi pe vânătorii de capete din Malaita? Am fost prizonierii lor şi tot am scăpat cu faţa curată! Nu care cumva să îndrăzneşti să mai pui la îndoială vre-o vorbă a domnului George!

Jack făcu o mutră înspăimântată. Se uită când la unul, când la altul, apoi şopti cu teamă:

— Ah! acuma ştiu, trebuie să fii domnul George Farrow, fiul căpitanului submarinului „Dox". Fireşte, şi Petre Uriaşul e cunoscut...

— N'are importanţă ce şi cine suntem, zise George, aspru. Mă numesc George Rastow, după cum ţi-am mai spus! Te-aş ruga să nu sufli nimic despre bănuiala d-tale. Prin mine ţi se oferă posibilitatea să te întorci la o viaţă cinstită. Dar ca să se întâmple asta, trebuie să ştii să-ţi pui lacăt la gură!

— Aşa voiu face, domnule Rastow! făgădui bucătarul, privindu-l pe tânăr cu un respect deosebit.

— Şeful avea dreptate—zise George acum—avem nevoie de odihnă. Sunt curios să văd ce o să se petreacă la noapte. Ce zici tu Petre, ar avea haz să fim luaţi pe bordul unui distrugător australian?

— In cazul acesta voiu depune mărturie pentru dv., zise bucătarul cu însufleţire. Ba cred că şeful însuşi o va face, căci e om drept. Acum veniţi, vă rog, să vă arăt culcuşurile.

Ii conduse pe George şi Petre în ultima colibă, care era împărţită în patru încăperi. In fiecare din ele se afla o masă mică şi trei paturi primitive, dar cu multe pături. Nu trecu mult şi cei doi tovarăşi adormiră tun.

Spre seară bucătarul îi trezi, le aduse cina, apoi îi conduse în prima colibă, care era construită ceva mai solid ca celelalte. Intr'o încăpere aranjată cu gust, cu mobile luate de pe corăbiile prădate, îl găsiră pe şef cu cei cinci piraţi.

— Camarazi, aceştia sunt cei doi domni cari vor îngriji de maşini, zise el ironic, când George şi Petre intrară. Mi-au declarat că se vor folosi de primul prilej ca să 'ncerce să fugă. Aşadar, trebuie să veghiăm puţintel asupra lor. Acum, însă, să pornim, am presimţirea că în noaptea asta vom pune mâna pe o pradă bogată.

Ieşiră cu toţii din colibă. George şi Petre trebuiră să meargă în spatele şefului, care-i conduse pe o potecă îngustă şi bine întreţinută ce

ducea prin desiş spre nord. Insula nu era prea mare, după un sfert de ceas ajunseră la un golf adânc, şi atât de întortochiat, încât nu se putea zări marea, deoarece desişul împiedeca vederea.

La ţărm se afla o corabie mică, la a cărei pupă şi proră era câte un tun cu tragere repede. Piraţii îşi pricepeau meseria, cu aceste tunuri puteau opri în loc chiar vase mari de comerţ.

— Frumos vas, ai? se adresă şeful către George. E cea mai rapidă corabie din oceanul Pacific. Haideţi să vă arăt maşina! Cred că vă pricepeţi? Altminteri va trebui să învăţaţi meşteşugul la repezeală.

— Da, da, ne pricepem, zise George.

— Cu atât mai bine şi pentru voi şi pentru noi!

Piratul îi conduse în sala maşinilor. Nu exagerase deloc spunând că vasul lui e cel mai rapid din oceanul Pacific, căci pentru tonaju-i redus, maşina gigantică era de două ori mai puternică decât ar fi fost necesar. George privi cu admiraţie uriaşul motor Diesel, apoi zise:

— Da, acum cred, şefule, că vasul d-tale e foarte rapid. E o adevărată plăcere să conduci o astfel de maşină, zău aşa!

Măgulit, piratul le mai dădu unele lămuriri, întrebă pe urmă prin port-voce sus pe punte, dacă totul e în ordine, apoi ceru lui George să puie motorul în funcţiune.

Tânărul îndeplini totul cum trebuie şi şeful se arătă foarte mulţumit. De sus veni comanda ca elicea să fie pusă în funcţiune în sens in-

vers; George îndeplini manevra cât se poate de bine şi când îşi dădu seama că vasul trebuie să fi ieşit din golf, făcu un viraj spre est, iar şeful zise:

— Văd eu că vă pot lăsa singuri. Acu mă bucur că aţi refuzat să luaţi parte la jafuri. Un maşinist bun e mai de folos decât orice. Aşadar, purtaţi-vă bine, chiar dacă sunteţi împotriva noastră şi nu vreţi să primiţi plată.

Zicând acestea, părăsi sala maşinilor. George continuă să se ocupe de maşină, în vreme ce Petre începu să percheziţioneze încăperea. Intr'un dulăpior găsi tot felul de unelte trebuincioase pe o corabie; luă două pile ascuţite triunghiulare — din cari dădu una lui George — apoi fabrică cu îndemânare dintr'o sârmă de oţel câteva chei falşe. Le arătă lui George şi văzând mutra mirată a acestuia, zise:

— Doar n'om părăsi insula fără să ne luăm înapoi armele! Am văzut că ele se află într'un ungher al încăperii care serveşte probabil de cameră de lucru şefului acestor piraţi. M'am uitat şi la broasca uşii, care e simplă de tot. Cu cheile astea falşe o deschid eu. Şi la caz de nevoie, pilele ne pot servi de arme, dac'or fi santinele noaptea pe insulă. Voiu mai căuta şi un ciocan scurt, e mai bun şi nu face zgomot.

George zâmbi mulţumit şi răspunse:

— Vrei aşadar să 'ncerci să ne reluăm armele? Bine, sunt de aceeaş părere, — ba trebuie chiar s'o facem, căci pentru nimic în lume n'aş lăsa pumnalul Sanjei în mâinile acestor piraţi. Dar cum vom face ca să fugim apoi de pe insulă?

— Cum altfel decât pe corabia asta! Bucătarul va merge cu noi, căci ne poate fi de folos. Cele o sută cincizeci de kilometri până la „Insula odihnei" le străbatem lesne. Acolo ne îmbarcăm într'o barcă de salvare, întoarcem corabia şi-i dăm drumul înapoi cu toată viteza. Întepenind cârma, e aproape sigur că va ajunge unde trebuie.

— Ideea e minunată, Petre! exclamă George, cu însufleţire. Mă tem, însă, că înainte de a pune planul în aplicare să nu fim înhăţaţi de un vas al autorităţilor.

— Ar fi cam neplăcut, zise Uriaşul, dar cred că nu vom avea nenorocul să fim prinşi chiar de la prima noastră... piraterie. Aha! se pare că au descoperit ceva!

De sus venise comanda să se dea viteză maximă motorului. George simţi, chiar aici în sala maşinilor, cu câtă iuţeală alerga corabia. Poate că nici submarinul lor n'ar fi fost în stare s'o ajungă, fără să puie în funcţiune compresoarele.

Trecură vre-o zece minute, apoi dădură comanda de oprire. Probabil că ajunseseră din urmă vasul care trebuia să fie jefuit. După alte câteva minute se auziră împuşcături repetate, ceea ce însemna că echipajul celuilalt vas se apăra. In sinea lui, George dorea ca piraţii să fie învinşi, dar în curând împuşcăturile încetară, iar corabia lor rămase linştită locului. Din agitaţia care se produse pe bord, din zgomotul şi comenzile cari se auzeau, el deduse că piraţii învinseseră şi că erau ocupaţi cu transportarea mărfurilor de pe vasul străin.

Asta ţinu ca la vre-un ceas, ceea ce însemna

că avuseseră o pradă bogată. In cele din urmă veni comanda pentru continuarea călătoriei. Corabia făcu un ocol mic, apoi o luă îndărăt spre insulă. Când ajunse la țărmul golfului adânc, șeful veni jos. Chipul său strălucea de bucurie, zâmbi mulțumit și zise:

— Păcat că n'ați fost cu noi, domnilor, am pus mâna azi pe o pradă neobicinuit de bogată. Numai bani numerar patru mii lire sterline. Afară de asta kopra, cafea, tutun, sidef și baga. Fiecare din noi se alege cu peste două mii de lire sterline. A fost o afacere minunată! Dar și voi ați condus bine mașina. Acum vă rog s'o curățați și să îngrijiți să aibă combustibil. Corabia trebuie să fie gata de plecare în orice moment. Jack vă va arăta unde se află depozitul de țiței.

Când se îndreptară cu Jack spre coliba ascunsă de pe țărm, unde se aflau butoaiele cu combustibil, George zise încetișor bucătarului:

— S'o ștergem chiar în noaptea asta. Bănuiesc că piratii vor sărbători cum se cuvine izbânda, așa că putem încerca. Vom pleca cu corabia!

— Așa, domnilor, — zise șeful mai târziu — puteți bea un păhărel cu noi, dacă vă face plăcere. Sau sunteți încă obosiți de pe urma călătoriei de treizeci de ore cu pluta? Mâine voiu spiona puțintel prin sud, să aflu de unde ați fi putut veni. Dacă tatăl d-tale e într'adevăr atât de bogat, poate că e rost să fac vre-o afacere cu el, domnule George. Ce zici, bei?

— O, da, un păhărel nu strică! zise George, care nu vroia să refuze, pentru a nu trezi

 bănuiala piratului. Trebuie, însă, să-ţi spun de la 'nceput că nu prea sunt băutor, — sunt prea tânăr pentru asta şi apoi sunt într'adevăr foarte obosit.

— Bine, domnule, atunci bea numai un pahar — zise şeful, râzând. Cu cât ne faci mai puţină cheltuială, cu atât e mai bine.

Ceilalţi piraţi se aflau adunaţi în jurul mesei şi George se bucură în sinea lui văzându-i cu beau în lege. Vorbeau din ce în ce mai tare, vinul curgea în valuri şi când tânărul se ridică — (el nici nu băuse paharul lui, ci-l vărsase pe jos, în ascuns) — şi făcu un semn lui Petre şi bucătarului, părăsind apoi împreună încăperea, nimeni nu-i luă în seamă.

Jack vru s'alerge imediat la corabie. Se'ngrozi de moarte când George îi spuse că vroia mai întâi să-şi ia armele. Afară de asta, banditii nu erau încă atât de beţi, ca să nu le poată încurca socotelile.

Se duseră în coliba lor, se dezbrăcară pe jumătate şi se furişară sub pături. Măsura aceasta de prevedere era cât se poate de bună. De-abia trecu un sfert de oră, şi o lumină apăru la ferestruica lor. Apoi se auzi glasul vesel al şefului:

— Adevărat, bobocii dorm. Aşadar, putem ciocni mai departe, camarazi! Eu cred că indivizii ăia noui se vor răzgândi. De-altfel, i-am spus tânărului că voiu căuta să dau de urma locului de unde au venit. Poate că-l găsim pe tat'su, şi dacă e într'adevăr atât de bogat, apoi... va trebui să ne plătească preţ

de răscumpărare cât oiu cere, pentru fiul lui 39
şi însoţitorul acestuia.

Râzând şi chiuind piraţii se îndepărtară. George şi tovarăşii săi aşteptară până când indivizii — cari îşi aveau culcuşurile în celelalte încăperi ale colibei — veniră şi ei să se culce. După vre-o cinci minute se produse un concert de sforăituri de ţi-era mai mare dragul.

Tânărul mai aşteptă o jumătate de ceas, apoi ieşi de sub pături şi-i ghionti pe tovarăşii săi. Cu multă băgare de seamă ieşiră pe fereastră, îndreptându-se spre coliba şefului.

IV. INCOLŢIŢII

PETRE ASCULTĂ CU INCORDARE LA UŞĂ, apoi şopti:

— Jack, doarme aici la stânga?

— Da, are acolo o cămăruţă.

— Cu atât mai bine.

Cu multă atenţiune apăsă clanţa. Uşa era încuiată pe dinăuntru şi Petre procedă acum ca un spărgător de meserie. După câteva minute de muncă încordată — ferindu-se să facă cel mai mic zgomot — uşa se deschise. Cei trei ciuliră auzul, apoi Petre se strecură înăuntru. Pipăi dealungul peretelui, căutând s'ajungă unde văzuse armele, laolaltă cu alte obiecte, printre cari şi lămpi de buzunar.

Spre marea lui bucurie dădu imediat de o astfel de lampă şi, la lumina ei, cei doi tovarăşi îşi găsiră armele.

Se pregăteau tocmai să părăsească coliba, când se auzi patul scârţâind şi o voce aspră, răguşită, întrebă:

— Cine dracu e acolo?

Cei doi tovarăşi rămaseră nemişcaţi, nădăjduind că şeful va adormi din nou. Dar spre nenorocul lor, bucătarul, pe care-l treceau mii de sudori, şopti cam tărişor din uşă, unde stătea la pândă:

— Nu le-aţi găsit încă? Ci veniţi odată!

Desigur că piratul auzise vorbele acestea, căci Petre şi George auziră la rândul lor că sărise din pat şi se apropiă de uşa cămăruţei. Uriaşul păşi imediat înainte, în mâna stângă cu lampa de buzunar, în dreapta cu un revolver întors.

Şeful deschise uşa cu furie, ieşi afară, — dar în aceeaşi clipă lumina lămpii îl orbi şi o lovitură puternică în tâmplă cu patul armei îl făcu să se prăbuşească la pământ.

— Aşa, zise George, calm, către bucătar, care tremura din tot trupul, — acum avem armele noastre şi dacă se trezesc ceilalţi piraţi, nu ne pasă nouă de ei. Acum la drum, trebuie să ajungem la destinaţie înainte de a se face ziuă.

Trecură în grabă pe dinaintea colibei ce servea de dormitor şi ajunseră la poteca îngustă care ducea spre coastă. Se urcară repede pe corabie, George luă pe seama lui maşina, iar Petre trecu la cârmă. Vasul alunecă încetişor din golf, coti apoi spre vest şi cu viteză maximă ocoli insula, îndreptându-se spre brâul de corali, în interiorul căruia se afla „Insula odihnei".

George veni pe punte, alături de Petre şi bucătar. Era o noapte minunată cu lună, adevărat ca'n basme.

— Mergem mai comod şi mai repede decât la venirea încoace! glumi George. Imi pare rău, totuşi, că n'am putut aduce cu noi rechinul-ciocan. Va trebui să mai încercăm odată, dar ceva mai bine pregătiţi. Tata trebuie să fie îngrijorat, căci va fi aflat de aventura noastră, de la fierarii cari ne-au fabricat cârligele. Nu face nimic, cu atât mai mult se va bucura când ne va vedea înapoiându-ne!

— Aşa e — răspunse Petre — dar eu mi-am propus să nu mai pornesc în astfel de expediţii secrete. Cu totul altfel ar fi fost dacă am fi discutat dinainte chestia cu domnul căpitan şi cu domnul doctor.

— Bine, a doua oară aşa vom face, făgădui George, râzând. — Dar ce-o fi colo în faţa noastră, Petre — schimbă el vorba — vezi punctul ăla mititel, negru, spre sud-vest?

— Hm! pare să fie tot o corabie! răspunse Uriaşul. Se apropie repede de tot. Ce Dumnezeu! o fi pe aici o linie de navigaţie? Ei, pentru noi e tot una, ne urmăm drumul nostru şi atâta tot! In trei ceasuri suntem la destinaţie!

— Cu puţin înainte de răsăritul soarelui vom fi deci acasă. Mă bucur de pe acum! zise George.

— Hm! chestia aia nu-mi place deloc! spuse Uriaşul. Vreau să zic corabia, sau ce-o mai fi. Prea înaintează repede şi după cât se pare se'ndreaptă chiar încoa, spre noi.

Mai că-mi vine să cred că e un distrugător australian!

— Petre, nu mai cobi! zise George înspăimântat. Asta ne-ar mai lipsi. In loc s'ajungem acasă, ne pomenim în Australia. Petre, trebuie să'ncercăm să scăpăm de el, cu ori-ce preţ.

— Ne-o fi văzut de mult, aşa că nu ne rămâne altceva decât să ne urmăm neturburaţi drumul nostru. Şi apoi, la urma urmei, n'avem de ce ne teme, mărturisind adevărul. Il putem aduce pe distrugător la insulă, să se încredinţeze. Asta ar fi cel mai bun lucru ce am avea de făcut.

— Eu aş încerca mai bine să scăpăm de el, căci nu ne-am alege decât cu neplăceri.

— Mai rău e dac'om încerca cu fuga. — Da, e un distrugător, văd bine! Se'ndreaptă glonţ spre noi. O fi cunoscând el corabia piraţilor. Peste zece minute suntem faţă'n faţă. Atunci vom vedea ce pofteşte de la noi. Dar va trebui să ne schimbăm numele, domnule George. — Jack, eu mă numesc Fred Light şi domnul George e Edward Rastow. Ţine bine minte! — Dumneata ce zici, domnule Rastow?

— Fireşte, Fred! răspunse George, cu seriozitate. Acum văd şi eu că pe noi ne caută. Păcat că n'avem compresoare la maşină. M'aş lua atunci la întrecere cu el.

— Da, e păcat, dar n'avem încotro. — Ia te uită ce mai goneşte. Aş vrea să ştiu cam în ce fel are de gând să ne oprească. Te pomeneşti că sloboade o ghiulea!

— Am uitat să aprindem lămpile de pozi-

ţie — zise George — şi poate că din pricina asta vine spre noi.

— Hm! lămpile lor sunt aprinse, ce-i drept, dar nu cred că numai asta e pricina pentru care vrea să ne viziteze. Caută corabia piraţilor, ascultă ce-ţi spun eu!

Distrugătorul făcu brusc un viraj spre sud. Cu viteza-i enormă, tăiă astfel drumul corăbiei.

Uriaşul izbucni în râs şi zise:

— Pun rămăşag că tot nu ne va prinde, domnule George. Peste câteva minute se va lăsa o ceaţă că nu se va vedea om cu om. Ia priveşte colo aburul acela uşor! Trebuie să te duci în sala maşinilor, domnule George; când vom fi în ceaţă vom putea merge cu viteza cea mai redusă.

— Cobor imediat! zise tânărul. Dar aş vrea să văd mai întâi cum se lasă ceaţa.

— Uite că s'a şi lăsat! strigă Petre şi arătă spre distrugător.

George văzu cum scheletul vasului urmăritor dispăru subit, apoi coşurile şi antenele telegrafiei fără fir.

— Drace! atât de repede se lasă ceaţa? exclamă el.

— Da, domnule George — răspunse Petre — de aceea am şi spus că suntem salvaţi. Acu va trebui să'ncerc dacă nu cumva mă pot face nevăzut în ceaţă.

Uriaşul dădu corăbiei direcţia spre apus. Observase înainte că ceaţa venea dinspre răsărit. Vroia acum să'ncerce să înconjoare zidul de ceaţă spre apus. Dar numai câteva minute mai putu să vadă ceva, apoi corabia

fu parcă înghiţită de pâcla aceea groasă.

George, care trebuia să coboare în grabă în sala maşinilor, cu greu putu găsi scara, atât de deasă era ceaţa. De-abia ajunse jos că opri motorul aproape complect, apoi comunică sus prin tubul acustic:

— Petre, cum e pe acolo? Poţi vedea distrugătorul?

— Nu, domnule George, e prea departe încă. Dar cred că va veni încoace. Poate că ar fi mai bine să ne'ntoarcem şi să pornim spre est. Ceaţa se'ndreaptă spre apus, aşadar dacă mergem şi noi spre apus, rămânem învăluiţi într'însa.

— Ai dreptate, Petre — răspunse George — întoarce şi ia-o spre răsărit! Viteza e deajuns, sau să pornesc motoarele mai repede?

— Ceva mai repede n'ar strica.

Tânărul acceleră imediat mersul motorului.

Trecură vre-o zece minute, când deodată Petre strigă în port-voce:

— Mai încet, domnule George, aud distrugătorul. De fapt, nu prea ştiu unde se află, căci ceaţa împiedică vederea, îi aud însă elicea aproape de tot. Ah! a pus în funcţiune reflectorul, — ei, asta nu-i va folosi la nimic. Acum ştiu măcar atât, că se află cel puţin la două sute de metri spre sud de noi.

— Poţi vedea în ce direcţie merge? întrebă George.

— Spre nord, adică direct în drumul nostru, răspunse Uriaşul. Va trebui să trec prin faţa lui. Stai! o iau acum spre sud, deadreptul spre insula noastră.

Corabia coti brusc şi alunecă încetişor spre sud, adică unde era „Insula odihnei". Petre observă cu atenţie distrugătorul, apoi zise în tubul acustic:

— Acum s'a liniştit, nu-i mai aud nici maşina. Ei, ce-o mai fi şi asta? Coteşte, parc'ar vrea s'o ia şi el spre sud! Sau te pomeneşti că ne-a observat! Nu, nu, asta e cu neputinţă, căci motorul nostru merge mult prea încet. Zău nu mai pricep nimic. Adevărat e, însă, că se apropie de noi tot mai mult. Da, da, vine ca o săgeată asupra noastră... Ce ne facem, domnule George?

— Sau îi dăm drumul cu viteza maximă sau ne oprim de tot, răspunse tânărul, după ce chibzui câteva clipe. Distrugătorul o fi având un foarte bun aparat de ascultat sub apă, cu care poate auzi zgomotul elicei noastre şi astfel e în măsură să ne stabilească poziţia. Aşadar să 'ncercăm deocamdată dacă ne putem face nevăzuţi, şi dacă asta nu ajută oprim motorul cu totul şi facem — atâta vreme cât corabia mai are viteză — un viraj larg. Numai în felul acesta vom putea, eventual, scăpa de el.

— Da, domnule George, dă-i drumul cu toată viteza!

Sub impulsul elicei uriaşe, corabia ţâşni ca o săgeată. Petre ţinea sub observaţie distrugătorul şi strigă în port-voce:

— Nu mai pot deosebi lămurit punctul de foc al reflectorului de pe crucişător. Ah! acum a dispărut cu totul. Domnule George, cred că vom scăpa. Inainte ca el să poată auzi elicea noastră, i-o luăm cu mult înainte.

Câteva minute înaintară cu iuţeală fantastică spre sud, apoi Petre scoase o înjurătură şi strigă în acustic:

— E tot pe urmele noastre, domnule George. Văd din nou reflectorul. După cât pare s'a apropiat chiar, căci punctul luminos a devenit mai mare. Să facem câteva viraje, sau să oprim motorul cu totul?

— N'are nici-un rost să facem viraje, zise George. Voiu opri motorul, apoi vei face un ocol mare, în aşa fel ca să luăm din nou direcţia spre nord. Fii atent!

George opri motorul, apoi urcă pe punte. Nu-l putea vedea nici pe Petre, nici pe Jack, doar îndărătul corăbiei, care făcea acum un viraj larg spre răsărit, zări punctul strălucitor al reflectorului, care se afla la cel mult trei sute de metri depărtare. Nu auzea nici-un zgomot de pe distrugător, dovadă că Australienii îşi opriseră şi ei maşinile, pentru a putea auzi zgomotele cari veneau dinspre corabie.

Aceasta se'ndepărta tot mai mult, punctul luminos se micşora văzând cu ochii. Corabia viră acum spre nord şi stopă în cele din urmă — pe acelaşi plan cu distrugătorul — la vre-o cincisute de metri de el.

— Sunt curios să văd ce va face acum! zise George.

— Suntem aici, domnule George! strigă Petre îndată. Vrei să vii încoace?

— Nu, rămân aici, la intrarea spre sala maşinilor, poate că se iveşte curând prilejul să ne continuăm drumul. Să sperăm că ceaţa va ţine mult timp, astfel că ofiţerii de pe

distrugător vor pierde răbdarea. Ia te uită, reflectorul s'a stins, — ce Dumnezeu or fi având de gând?

Ascultară cu încordare, dar nu putură auzi nici-un zgomot. Deodată, însă, răsună uruitul unei elice puternice. Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult; George vroia tocmai să coboare din nou la maşini, când... ceaţa se risipi brusc şi în clipa următoare apăru numai la cincizeci de metri depărtare cercul luminos al unui reflector puternic şi-i învălui într'o mare de lumină.

— Ne-am dus pe copcă! mormăi Uriaşul, furios. Acu trebuie să vedem cum ieşim din încurcătură.

— Domnilor, eu mă pot legitima, zise Jack Breton. D-voastră păstraţi-vă numele pe cari vi le-aţi luat, de vorbit voiu vorbi eu. Sunt sigur că s'a aflat despre răpirea mea de pe corabia pe care am servit ca bucătar.

— Alo! se auzi atunci un glas tunător deasupra mării, — predaţi-vă, sau de nu deschidem focul!

— Ne predăm! strigă Jack Breton. Suntem numai trei oameni, cari am scăpat din ghiarele piraţilor, folosindu-ne de propria lor corabie. Eu sunt bucătarul Jack Breton, care a fost răpit acum şase săptămâni de pe corabia „Mary".

O clipă domni tăcere, apoi se auzi din nou glasul tunător:

— Bine, venim!

Distrugătorul se apropiă încet, opri lângă corabie, şi în clipa următoare câţiva marinari, conduşi de un ofiţer, săriră pe punte.

— Unde e Jack Breton? întrebă ofiţerul.

— Aici, domnule locotenent! răspunse bucătarul, făcu câţiva paşi înainte şi întinse ofiţerului hârtiile sale. Acesta le examină cu atenţiune, îi le înapoiă şi zise prietenos:

— Asta mă bucură, domnule Breton. Ni s'a vestit la timp răpirea d-tale de pe „Mary". Dar cine sunt ceilalţi doi?

— Domnii au fost aruncaţi ieri întâmplător pe insulă şi şeful piraţilor i-a silit imediat să îndeplinească slujba de maşinişti pe corabie — răspunse Breton. Ei sunt aceia cari au pus la cale fuga, în vreme ce piraţii dormeau buştean, după ce chefuiseră ca să sărbătorească o lovitură ce le reuşise.

Spuse numele false ale lui George şi Petre, ofiţerul, însă, era cam bănuitor, şi întrebă:

— Dar cum de-au ajuns domnii „întâmplător" pe insulă?

George povesti cum se petrecuseră lucrurile, fără să ascundă nimic şi adăugă:

— Sunt dispus să vă aduc pe insulă, unde-i veţi putea prinde pe piraţi, iar şeful vă va confirma că faptele stau astfel cum v'am istorisit eu.

— Da, domnule locotenent, aşa a fost! interveni Breton, cu însufleţire. Sunt recunoscător soartei că aceşti doi domni au venit pe insulă, căci eu singur n'aş fi putut fugi niciodată.

— E ciudat că piraţii nu i-au dezarmat pe prizonieri! observă locotenentul.

Breton povesti renghiul pe care-l jucaseră cei doi şefului bandiţilor şi când sfârşi, George luă din nou cuvântul:

— Domnule locotenent, după cum v'am mai spus, sunt gata să vă conduc la insulă. Acolo veţi putea controla adevărul spuselor noastre.

— Bine, rămâneţi deocamdată aici, până vorbesc eu cu căpitanul nostru! zise ofiţerul.

— Nu mai e nevoie, locotenent Brown, se auzi atunci un glas potolit, dinspre parapetul distrugătorului. Il cred pe domnul acela tânăr. La ce depărtare de aici se află insula, domnule Rastow? Imi dai voie să mă prezint: căpitan Hover.

— Socot să fie vre-o douăzeci de kilometri, răspunse George. Vă mulţumesc, domnule căpitan, că-mi daţi crezare. Bănuiesc, însă, că bandiţii sunt preveniţi, căci, „şeful" se va fi trezit din leşin. De pe insulă nu pot pleca acum, dar se pot pregăti pentru un atac eventual. După cât ştim noi, două drumuri duc spre interiorul insulei. Noi am venit dinspre sud, dar portul pentru corabie se află la nord. Aş propune ca o echipă, într'o barcă de salvare, să meargă dinspre sud, iar alta de la nord, întâlnindu-se în ascunzătoarea bandei.

— Bine, domnule Rastow, primesc propunerea d-tale, zise căpitanul. Dar în ce fel vrei d-ta să aduci la îndeplinire planul?

— Distrugătorul nu trebuie să fie văzut de pe insulă, răspunse George; o echipă puternică va merge pe corabia asta, cu care va intra deadreptul în port. Dacă „şeful" o fi pus santinele acolo, voiu spune pur şi simplu că suntem urmăriţi de un distrugător şi de aceea ne-am înapoiat. Voiu da să se înţeleagă că nu vrem s'avem de-a face cu autorităţile şi sunt sigur că va crede. La momentul opor-

tun apoi, marinarii dv. vor trebui să-şi facă apariţia. Trupa de la sud va trebui s'aştepte până vom da un semnal — o rachetă sau o împuşcătură — şi numai atunci va putea înainta.

— Bravo, domnule Rastow, aşa vom face! strigă căpitanul. Eu însumi voiu veni pe corabie, — d-ta, locotenent Brown, vei conduce echipa de sud. Poţi să-mi indici punctul exact pe unde trebuie să pătrundă locotenentul, domnule Rastow?

— Dacă permiteţi, domnule căpitan, mă voiu alătura eu echipei domnului locotenent, căci cunosc locurile bine, zise Jack Breton.

— Bine, în cazul acesta, trebuie să izbutim! Aşadar, înainte! Locotenent Brown, te înapoiezi pe distrugător, eu mă voiu duce pe corabie! Câţi oameni sunt acolo?

— Zece, domnule căpitan.

— Bine, e deajuns. Ia-ţi şi d-ta zece oameni, locotenent Brown. Veţi porni, când vom împuşca de trei ori la rând!

— Am înţeles, domnule căpitan!

Căpitanul Hover veni pe puntea corăbiei şi întinse lui George mâna. Avea figura severă, îndulcită, însă, de un zâmbet ciudat. Tânărul avu de-odată impresia lămurită, că omul acesta ghicise dintr'odată că se lega o taină de persoana sa.

Breton se despărţi de George şi Petre, le făcu un semn cu ochiul şi profitând de un moment când nu erau observaţi, şopti tânărului:

— Am distrus lacătele celor două bărci de salvare, aşa că le puteţi da drumul pe apă, când nu vă va vedea nimeni.

— Iţi mulţumesc, dragă Breton, zise George, recunoscător; fireşte că mă voiu folosi de primul prilej favorabil. Rămâi cu bine!

Bucătarul se căţără pe distrugător, apoi cele două vase se depărtară unul de altul şi corabia porni cu viteză spre nord-vest, unde se afla insula piraţilor.

V. FUGA

GEORGE SE APROPIĂ de Uriaş şi-i şopti:

— Petre, Breton a distrus lacătele cu cari „şeful" a prevăzut cele două bărci de salvare. După ce vom fi debarcat pe insulă, va trebui să ne folosim de primul prilej favorabil ca să fugim. Nu cred ca Australienii să ne urmărească.

— Aşa vom face, domnule George! zise Uriaşul, calm. Breton le va istorisi apoi cine suntem.

— Ce-o să se mai necăjească „şeful" când va afla! E lucru cunoscut că vestitul căpitan Farrow e foarte bogat şi şeful ar fi putut renunţa la cariera de pirat dacă ne-ar fi adus înapoi acasă.

— Mai bine e aşa, domnule George. Un pirat, care atacă marinari cinstiţi, trebuie să-şi primească pedeapsa. Şi zii, peste vre-un ceas începe piesa. Eu sunt de părere s'o ştergem de îndată ce marinarii vor fi păşit pe insulă. In felul ăsta, până să observe ei fuga noastră, noi vom fi departe.

— Fireşte, aşa m'am gândit şi eu! încuviinţă George. Când se va lumina de ziuă tre-

 buie să fim în apropierea insulei noastre.

Căpitanul Hover se apropiă de ei, aşa că fură nevoiţi să întrerupă discuţia. Australianul rămase tăcut vre-o zece minute, apoi zise:

— După ce vom fi rezolvat chestia cu piraţii, va trebui să-mi povesteşti, domnule Rastow, cum aţi pornit la vânătoarea împotriva rechinului-ciocan. Asta e într'adevăr o aventură cum rar se întâmplă. Când am auzit de ea, m'am gândit fără voie la căpitanul Farrow, care trece prin cele mai de necrezut aventuri cu submarinul său. Cred c'ai auzit de acest Farrow?

George înghiţi în sec de câteva ori, până să-şi recapete glasul:

— Da, domnule căpitan, cred că pe omul acesta îl cunoaşte oricine de prin ţinuturile Pacificului.

— Se spune că în ultimul timp ar fi venit şi fiul său la el — urmă Hover. Pare să fie un băiat grozav de viteaz. Cred că e cam de vârsta d-tale, domnule Rastow!

— Tot ce se poate, răspunse George, fără să se turbure.

Avea acum curajul disperării, cum s'ar zice, căci era încredinţat că Australianul îl recunoscuse. Trebuia, însă, să-şi joace rolul, până-i se va oferi prilej de fugă.

— Eu cred chiar că Farrow poate fi mândru de fiul său! urmă Hover. Păcat că vrednicul căpitan e urmărit de fostele Puteri aliate, — noi Englezii şi Australienii îl apreciăm foarte mult. Aş fi bucuros dacă i-aş putea transmite cu vre-o ocazie stima mea.

George se simţi ca un şoarece, cu care se

joacă pisica. Căpitanul acesta îl recunoscuse în chip neîndoios, — poate că vroia să afle de la el locul unde se afla tatăl său şi cuvintele sale de admiraţie nu erau decât o momeală. Nu se dădu bătut, însă, ci răspunse:

— Cred că asta va fi cam greu, domnule căpitan, deoarece Farrow probabil că nu prea are poftă să vie în atingere cu vre-un reprezentant al fostei Antante.

— Cred şi eu — răspunse Hover, râzând— de aceea şi spuneam că aş dori să-i transmit părerea mea despre el prin altă persoană. Cine ştie, poate că se va ivi odată prilejul!

Tăcu din nou şi corabia îşi urma drumul. Atât George, cât şi Petre nu prea se aflau la largul lor, căci amândoi simţeau nelămurit că amabilul căpitan nu aştepta decât să pună mai întâi mâna pe piraţi, pentru a-i aresta pe ei apoi.

De-abia după vre-o trei sferturi de ceas Hover deschise iar discuţia. Scoţând un carnet de notiţe din buzunar — după cum observă lămurit George în lumina razelor de lună, întrebă liniştit:

— Cam când credeţi că vom fi pe insulă, domnilor?

— Peste un sfert de ceas ajungem în faţa portului, pe coasta de nord, răspunse Petre.

— Bine. Mă duc acum puţin jos să dau instrucţiuni oamenilor mei.

Spunând acestea, Hover se întoarse şi se îndreptă spre deschizătura din punte care ducea în interiorul vasului.

— Petre, cred că am dat de dracu! şopti George, după ce căpitanul se făcuse nevăzut.

Mai mult ca sigur că ne-a recunoscut, sau bănuieşte în mod sigur că noi suntem. Ce-ar fi să dăm repede drumul unei bărci de salvare şi să ştergem putina?

Uriaşul privi împrejur. In diferite părţi ale punţii stăteau patru marinari şi înţelese că n'ar putea lăsa o barcă pe apă fără să fie observaţi. Apoi, asta ar fi fost şi imposibil din cauza vitezei prea mari a corăbiei.

— Nu, domnule George — zise el — nu e cu putinţă ce vrei d-ta; trebuie s'aşteptăm până vom fi pe insulă. Acolo vom găsi un prilej să fugim fără să fim observaţi. Uite-l că vine înapoi, căpitanul!

Hover se apropiă de ei şi zise încet:

— Va trebui să-mi spuneţi când să se retragă cei patru marinari de pe punte. Dar cred c'o pot face chiar acum, căci nu e exclus ca cei de pe insulă să ne observe cu ocheanele de noapte.

Căpitanul dădu un ordin scurt şi cei patru marinari se făcură nevăzuţi sub punte. Apoi îi înmână lui George o hârtie împăturită şi zise:

— Domnule Rastow, te rog să predai această scrisoare adresantului. Pe de altă parte, te mai rog să citeşti adresa de-abia mâine, la lumina zilei. Cred că-mi vei face serviciul cerut, nu e aşa?

George luă scrisoarea codindu-se şi o vârî în buzunar, apoi răspunse:

— Nu ştiu, însă, domnule căpitan, dacă-mi va fi cu putinţă să înmânez scrisoarea. Nu vă pot făgădui în mod sigur.

— Sunt încredinţat că o vei face, răspunse

Hover, cu seriozitate. Nu cred să ne mai întâlnim cândva în viaţă, altminteri aş fi făcut rămăşag că d-ta... Ah! schimbă el vorba, brusc, colo e probabil insula, punctul acela negru spre proră?

— Adevărat, domnule căpitan, confirmă George. Când vom ajunge la marginea de nord, v'aş ruga să vă retrageţi de pe punte, ca să nu fiţi văzut de pe uscat.

— Fireşte, domnule Rastow, nu eu voiu fi acela care să stric planul ăsta atât de frumos. Să-mi spui numai când va trebui s'o şterg.

Trecu un sfert de ceas, în care timp George îşi frământa necontenit creierul ce să însemneze vorbele căpitanului. De vreme ce-i dăduse o scrisoare ca s'o predea adresantului, era o dovadă că n'avea intenţia să-l ia prizonier.

Sau poate că această scrisoare era adresată vre-unei autorităţi australiene, căreia îi se aducea la cunoştinţă că predătorul este fiul mult căutatului căpitan Farrow şi că trebuie să fie arestat pe loc? Exclus nu era, dar George nu prea credea asta, deoarece căpitanul făcea o impresie de om sincer şi binevoitor.

— Colo e intrarea în port, zise Petre deodată. Domnul căpitan trebuie să se retragă acum.

— Bine, domnilor, nădăjduiesc că totul va decurge aşa cum aţi prevăzut dv. zise Hover, prietenos. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc.

Se îndreptă spre deschizătura care ducea în interiorul vasului şi dispăru, înainte ca cei

doi tovarăşi să se fi desmeticit din uimirea pe care le-o produse aceste cuvinte ciudate. Sunau ca un fel de rămas-bun. Avea oare intenţia să nu se mai arate după ce vor fi fost arestaţi ei?

Nu mai era însă timp de gândit, căci George trebuia să coboare în sala maşinilor, ca să stea de veghe la motoare, după indicaţiile lui Petre, care rămânea la cârmă. Trebuiau să-şi joace bine rolurile, căci era foarte probabil ca şeful piraţilor să fi şi observat corabia şi să stea acum la pândă pe ţărm.

Nu trecu mult şi Petre dădu comanda de stopare. George opri repede motorul, apoi coborî scara care ducea pe punte.

— Aşa! făcu Uriaşul. Acum suntem iar aici. Blestematul ăla de distrugător ne-a stricat socotelile. Să coborîm pe uscat, ce zici?

— Cred că da, zise George, cu glas tare, „şeful" ne-a făgăduit doar că nu ne va pedepsi dacă vom încerca să fugim. Şi apoi, unde mai pui că-i aducem vestea că distrugătorul se află pe aproape!

— Nici nu e nevoie să mi-o mai spuneţi căci o ştiu şi eu! se auzi în clipa aceea glasul piratului de pe ţărm. E ciudat, însă, că nu v'aţi legitimat în faţa celor de pe distrugător; aţi fi fost salvaţi în orice caz.

George râse, apoi zise codindu-se:

— Ei, şefule, e un cleanciu la mijloc. Nu prea ne e îndemână s'avem de-a face cu autorităţile. Cred că ne vom înţelege noi în de noi. După cum îţi spuneam, tatăl meu te va răsplăti împărăteşte dacă mă vei aduce înapoi acasă.

— Despre asta vom mai sta de vorbă, deocamdată vino jos.

Petre sări cel dintâi peste parapet şi se înfipse la un pas numai de pirat, care se dădu fără voie îndărăt când făptura uriaşă căzu ca o săgeată drept în faţa lui. Credinciosul servitor îşi şi făurise însă planul.

El ştia că „şeful" acesta trebuia făcut nevătămător înainte de toate, altminteri ar fi fost îngreuiată debarcarea marinarilor, în primul rând, — apoi ar fi fost nevoiţi să-l urmeze în colibă şi prin asta fuga lor ar fi devenit îndoielnică.

De aceea făcuse săritura aceasta de acrobat şi fără să lase timp piratului să-şi vie în fire, îl izbi în tâmplă cu patul revolverului, culcându-l la pământ.

George sărise şi el şi se apropiă de credinciosul său tovarăş. Se pregăteau tocmai să dea de ştire căpitanului că poate debarca, dar în aceeaşi clipă foşniră ramurile tufişurilor din imediata lor apropiere.

Instinctiv ei se dădură înapoi, şi se aplecară cu iuţeala fulgerului; numai astfel scăpară de loviturile de cuţit ale celor doi piraţi cari se ascunseseră acolo. Imediat însă, banditii — cei mai sălbateci din bandă — se năpustiră din nou asupra lor şi încercară să-i atace.

Mişcările lor erau atât de repezi, ivirea lor fu atât de neaşteptată, încât George şi Petre nu se putură folosi de armele lor. Tânărul nu izbuti nici măcar să-şi tragă pumnalul, căci uriaşul său potrivnic îi apucase mâna dreaptă strângând-o ca într'un cleşte şi în

același timp ridică cuțitul să lovească în el.

George nu se putea aștepta la nici-un ajutor din partea lui Petre, căci acesta avea și el de furcă cu dușmanul său. Și înainte ca marinarii de pe corabie să vie, potrivnicul său l-ar fi dat gata.

Nu-i vorbă, și George apucase mâna piratului și o strângea cu toate puterile, ca să înlăture lovitura de moarte, — dar oricât ar fi fost el de îndemânatec, față de dușmanul său nu era decât un copil.

De altfel, izbuti prin îndemânarea ca să împingă în lături mâna dreaptă cu pumnalul amenințător, încât nici nu fu zgâriat măcar de tăișul ascuțit; apoi mai încercă să-și smulgă mâna dreaptă din încleștare, dar fără nici un rezultat. Dacă piratul n'ar fi fost atât de furios, de mult i-ar fi dat lovitura de moarte.

Dar pe măsură ce el se înfuria, George își recăpăta sângele rece. Își dădea bine seamă că viața îi atârna de un fir de păr și o singură clipă de neatenție ar fi fost de-ajuns pentru a-i curma zilele.

Și acum, piratul părea să-și fi pierdut cu totul mințile de furie. Scoase un răcnet de fiară și aruncându-se asupra tânărului îl târî în desiș.

— Așteaptă, drăguțule! gâfâi el, o să vezi tu acu îndată cu cine ai deaface. Dacă n'ai vrut să mori repede, vei avea parte de o moarte încetă. Hahaha! vino să vezi furnicile și o să-ți placă...

George se cutremură de groază. Omul acesta trebuie să-și fi pierdut mințile din cauza furiei și a alcoolului pe care-l băuse înainte.

Dovadă era râsul său sălbatec şi planul îngrozitor pe care părea să-l fi făurit, adică să-l predea pe tânărul său duşman furnicilor, după ce-l va fi legat sdravăn.

Era, însă, un noroc că piratul scosese răcnetul acela de furie. Desigur că prin asta atrăsese atenţia căpitanului Hover, care nu va întârzia să-i vie în ajutor. Deasemeni şi Petre va depune acum toate sforţările ca să sfârşească repede cu potrivnicul său, căci ştia în ce situaţie primejdioasă se afla tânărul său stăpân.

Piratul îl trăgea cu furie prin desiş. George rămase complect liniştit, nu făcea nici o încercare de împotrivire, ştiind că totul ar fi în zadar. In felul acesta îşi cruţa forţele, pentru lupta hotărâtoare ce trebuia să urmeze.

Banditul îl târî cam vre-o sută de metri, apoi se opri într'un luminiş, la marginea căruia George văzu nelămurit înălţându-se mormane de mărăcini.

— Vezi tu — răcni uriaşul — ăştia-s micii prieteni cari te vor da gata acum! Hahaha! mai bine ai fi renunţat să te aperi cu atâta îndărătnicie!

George ştia că acum era momentul hotărâtor. Piratul părea să fi obosit puţin căci respira repede şi gâfâia. Poate că vroia să-şi adune puterile pentru ultima sforţare.

Dar tânărul i-o luă înainte. Işi smuci brusc braţul drept, zvârli trupul înapoi, continuând să ţie, însă, încleştată mâna banditului. Apoi, cu iuţeala fulgerului, trase de la brâu pumnalul Saniei şi se părea că minunata armă îi împrumuta forţe noui. Piratul răcni fioros, încercă

să-şi elibereze braţul drept, dar George strângea din ce în ce mai tare.

Deodată, uriaşul se aruncă cu toată greutatea trupului asupra lui, cu gândul să-l trântească la pământ.

George prevăzuse această primejdie. Cu iuţeala fulgerului se dădu în lături. Prin mişcarea aceasta, potrivnicul său îşi pierdu echilibrul şi asta fu de-ajuns pentru ca George să-i implânte cuţitul între coaste.

Piratul scoase din nou un urlet înfiorător şi rămase înţepenit în picioare. George continua să-i ţie braţul drept încleştat, căci se putea ca în ultima clipă să-l atace cu toată puterea.

De-odată, însă, banditul începu să se c'atine, gemu ca un taur rănit şi se prăbuşi la pământ. George îi dădu drumul imediat, sări îndărăt şi trase revolverul cu mâna stângă. Dar nu mai era nevoie, căci uriaşul începu să se zvârcolească şi nu mai izbuti să se ridice, cu toate sforţările pe cari le făcea.

Frunzişul din spatele său foşni, George se întoarse repede şi întinse revolverul...

— Slavă Domnului! strigă Petre. Credeam că sosesc prea târziu. Potrivnicul meu mi-a dat mai mult de lucru decât mi-aş fi închipuit.

— A! acum va veni trupa de la sud — se întrerupse el, auzind trei împuşcături la rând; haide, să ne întoarcem repede! Aoleu! uite-l pe căpitan!

In fruntea marinarilor, căpitanul Hover înainta spre luminiş. Zărindu-l pe George, zise cu glas vesel:

— Mă bucur din toată inima, domnule Ras-

tow, că ai izbutit să-l dobori pe vrăjmaşul acesta. Voiu pune pe oamenii mei să-l ducă de aici, altminteri îl iau în primire furnicile, cărora a vrut să te predea pe d-ta. I-am auzit vorbele, dar mi-am pierdut vremea căutându-i urma. Intoarce-te la corabie, ceilalţi oameni ai mei au şi apucat-o pe poteca ce duce la luminiş, după cum îmi spunea însoţitorul d-tale. Nu uita, însă, scrisoarea! Imi faci un mare serviciu cu asta. Am dat ordin să se lase pe apă una din bărcile de salvare, şi te rog să faci un ocol al insulei, ca să observi dacă se zăreşte distrugătorul nostru. Fii te rog atât de amabil!

Intinse lui George mâna, se înclină uşor în faţa lui Petre şi se îndreptă spre piratul, pe care marinarii îl ridicau de jos.

Lui George îi se păru că visează. Nu se aşteptase ca însuşi căpitanul — de care se temuse până acum — să-i puie la îndemână putinţa de a fugi. Nu spusese ca să se întoarcă şi să-i raporteze dacă se vede distrugătorul, ceeace însemna că nici nu avusese gândul acesta.

In pas alergător, George şi Petre se'ndreptară spre port. Acolo nu se vedea nici picior de marinar, în schimb una din bărcile de salvare ale corăbiei era acostată la ţărm, prevăzută cu două perechi de lopeţi. Cei doi tovarăşi săriră repede într'însa, Petre o împinse spre larg, apoi începură să vâslească amândoi cu puteri unite, ieşind din golf. Când cotiră spre apus, Uriaşul zise:

— Domnule George, nu cred să vedem distrugătorul. Aşadar, nu putem comunica nimic

 căpitanului. Firește că trebuie să-i îndeplinim dorința și să mergem spre sud, până-l vom vedea sau până dăm de vre-o insulă. Dumneata ce părere ai, domnule George?

— Eu nu știu ce să zic de căpitanul ăsta, răspunse George. Tot mai stau la îndoială dacă ne-a întins numai o cursă, sau dacă... ne-a mijlocit într'adins fuga.

— Ce? Să ne fi mijlocit fuga? Nu, domnule George, asta nu pot crede în ruptul capului! strigă Uriașul. O fi înțeles omul că noi i-am făcut un mare serviciu, căci datorită nouă, i-a stârpit pe pirați.

— Eu, însă, sunt totuși de părere că m'a recunoscut — zise George, îngândurat. — Prea era ciudat că a deschis deodată discuția despre tata și despre mine. Ce spaimă am tras!

— Că eu nu! zise Uriașul. Mă și vedeam într'una din celulele închisorii din Sidney. Ciudat om în ori-ce caz, căpitanul ăla, ai dreptate. Ei, acu trebuie să vedem dacă ne-a întins vre-o cursă dumnealui, sau ne-a vrut numai binele.

Cu puteri încordate vâsliră înainte și barca porni ca o săgeată. Insula era mică și după câtva timp ajunseră pe coasta de sud. Petre își plimbă privirea în toate părțile și zise:

— Nu văd nici-un distrugător, trebuie s'o luăm ceva mai spre sud-vest, poate dăm de el.

George râse, căci știa că distrugătorul se afla la răsăritul insulei. Mai vâsliră încă vre-o jumătate de ceas din toate puterile, apoi Petre strigă vesel:

— Aici nu pare să fie, să mergem direct spre sud!

Apucară din nou lopeţile şi barca spintecă valurile liniştite. Puteau socoti că vor avea nevoie de cel puţin douăzeci de ore pentru înapoiere. Când miji de ziuă erau atât de departe de insulă, încât cele mai perfecţionate ochiane nu i-ar fi putut descoperi.

George îşi aminti atunci de scrisoarea pe care i-o dăduse Hover, o scoase la iveală şi, citind adresa, scoase o exclamaţie de mirare. Adresa glăsuia:

„Domnului căpitan Farrow".

Arătând plicul lui Petre, acesta strigă uimit:

— Drace! Care vasăzică tot ne-a recunoscut şi ne-a ajutat la fugă. Nici că se putea ceva mai frumos din partea lui, domnule George.

*

Sfârşiţi de oboseală, cei doi tovarăşi ajunseră în noaptea următoare la brâul de corali îndărătul căruia se afla „Insula odihnei". Când Petre se căţără pe zid, două făpturi alergară de-odată spre ei şi izbucniră într'un adevărat urlet de bucurie. Erau santinelele cari se oferiseră să stea de pază.

După o jumătate de ceas, Petre şi George se aflau în mijlocul tovarăşilor lor şi-şi istoriseau păţaniile. Căpitanul Farrow uită de supărarea lui şi părea din ce în ce mai mândru de isprava fiului său. Entusiasmul său atinse

culmea când citi scrisoarea căpitanului australian.

Acesta își exprima admirația față de el și cu deosebire față de George. Încheiă cu urarea ca Dumnezeu să dăruiască încă mulți ani tatălui și fiului, spre binele semenilor lor.

— Ei, George — zise doctorul Bertram, râzând, după ce tânărul sfârși de povestit — când vrei să mai prinzi un rechin-ciocan?

— Să mă mai gândesc nițel, răspunse George, râzând și el.

Sfârșitul volumului:

RECHINUL URIAȘ

Musafiri primejdioși apar fără veste pe „Insula odihnei". Căpitanul Farrow și ai săi duc lupte înverșunate și trec prin pericol de moarte. Citiți descrierea acestor întâmplări în No. viitor, intitulat:

IDOLUL INDIAN

Au mai câștigat câte Lei 100 din premiile oferite de

„AVENTURILE SUBMARINULUI DOX"

106. Neti N. Băloiu, Caracal str. Praporgescu 5.
107. G. G. Nicolescu, Câmpina str. I. C. Brătianu 13.
108. Gicu Negrea, Craiova.
109. Lincă Petculescu, Călărași (Ialomița) strada Rahovei 61.
110. Păunescu Ștefan, T. Măgurele.
111. Ludwig Schwartz, București Cal. Văcărești 16

REDACTOR RESPONSABIL ST. FREAMĂT

TIP. EMINESCU S. A.—COPERTA OFFSET «EMINESCU»

CÂTEVA TITLURI
DIN SCRIERILE APĂRUTE IN ACEASTĂ COLECȚIE:

VENDETTA (H. Possendorf).
JURĂMÂNTUL (Baroneasa Orczy).
CAPCANA (I. S. Fletcher).
SUB SPÂNZURĂTOARE (H. Bettauer).
ENIGMA (M. Kretzer).
CAMERA No. 7 (Clev Moffet).
URMĂRILE UNEI CĂSĂTORII DIN DRAGOSTE (A. Galopin).
RĂTĂCITOR PRINTRE STELE (Jack London).
CONSPIRATORII (Cont. H. Berndorff).
SFÂRȘITUL LUMII (Col. Royet).
DETECTIVUL (P. Wentworth).
ALBERTA (P. Benoit).
ISPITA (H. Duboque).
VRAJA NUDULUI (R. de Rienzi).
MILIONUL TĂINUIT (E. Wallace).
CĂLUGĂRIȚA ȘI PAIAȚA (F. W. Koebner).
ORAȘUL FĂRĂ JIDOVI (Hugo Bettauer).
REGELE OPIULUI (S. Rohmer).
UȘA CU ȘAPTE BROAȘTE (E. Wallace).
SATANA (W. Klöpffer).
VĂPAIA (Th. Dreiser).
DIAMANTUL FATAL (A. Galopin).
CLANDESTIN PRIN RUSIA (R. H. Savage).
PATIMA (A. Varaldo).
FOAMEA CEA MARE (J. Bojer).
PE MARGINEA PRĂPASTIEI (A. Grancea).
FATA DIN CALIFORNIA (Johan Chancellor).
SANDALA ROȘIE (A. Galopin).
TREI ORE DE CĂSNICIE (H. Bettauer).
MISIUNEA DOCTORULUI FU MANDSCHU (S. Rohmer).
CORSETUL NEGRU (A. Laubreaux).
LOGODNICA MORTULUI (St. A. Steeman).
UN PROCES SENZAȚIONAL (J. H. Rosny).
FEMEIA CARE UCIDE (G. Sim).
MACUL ROȘU (Baron. Orczy).
TREI PUNCTE NEGRE (O. Binns).
VREAU SĂ DEVIU MAMĂ! (A. Kachina).
NEBUNUL NEGRU (S. S. van Dine).
CAZUL SONIEI DIMITRIEVNA (C. Riulet).
DIAVOLUL ALB (L. de Oteyza).
ISPITA AURULUI (J. S. Fletcher).
LUCIA (M. S. Pallade).
NEPOATA REGELUI (S. Phillips Oppenheim).
SĂRMANII BOGAȚI (M. Jókai).
PRIZONIER IN GERMANIA (P. Benoit).
MASCA ROȘIE (E. May).
MOARTEA MISTERIOASĂ A PREȘEDINTELUI (G. B. Means).
CĂPCĂUNUL (A. Machard).
CADAVRUL DIN TREN (J. S. Fletcher).
CETATEA LUI BUCUR (E. Harold).
BOSFOR (Izzet Melih).
DISPARIȚIA LUI DELORA (E. Phillips Oppenheim).
AMPRENTA PE OGLINDA MISTERIOASĂ (Sisi Caïr).
PROCESUL GREGOR KASKA (F. Andreas).
ASOCIAȚIA SECRETĂ „BROSCOIUL" (E. Wallace).
TAINA GHEȚARILOR (J. O. Curwoodt).
CERCUL NEGRU (Mansfield Scot).
DUCESA EXCENTRICĂ (E. Klein).
DANSUL MACABRU (W. Harich).
EDGAR PIPE (A. Galopin).
CORCITURA (P. Hahn).

MAXIMUM DE PERFECȚIUNE TECHNICĂ ȘI LITERARĂ LA MINIMUM DE COST!

Aducem cititorilor, volume minunat tipărite, cărți cu adevărat occidentale de cel puțin 250 pagini, cuprinzând romane din toate literaturile, de cei mai buni scriitori, pline de interes, menite să fie o podoabă pentru biblioteca oricui. E un tur de forță, bazat pe o adâncă cunoaștere a vieței literare și pe siguranța că romanele alese vor fi în asentimentul publicului așa că, dela început, COLECȚIA CELOR 15 LEI s'a bucurat de o imensă desfacere, întrecând toate recordurile realizate până astăzi în librăria românească.

LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI, APARE UN VOLUM

AUTORI MODERNI!!

CEREȚI CATALOGUL SPECIAL AL COLECȚIEI

SE GĂSESC LA TOATE LIBRĂRIILE ȘI DEPOZITELE DE ZIARE SI LA

EDITURA IG. HERTZ

BUCUREȘTI I, CALEA VICTORIEI 5

CUPON SERIA III No. 2

Cine trimite 10 cupoane consecutive din „DOX" Seria III-a, primește, după alegerea sa, un volum din „Colecția celor 15 Lei", între No. 1—50, sau primele 10 fascicole din romanul „Al Capone".

LEI 5